

SÜLEYMAN CİHAN

Konumu:TKP/ML 2.Genel Sekreteri

Doğum Tarihi Yeri:

1947/ Dersim-Ovacık-Hülüküşağı

Şehit Düştüğü Tarih ve Yer:

15 Eylül 1981 İstanbul

KAZIM ÇELİK

Konumu:TKP/ML 3. Genel Sekreteri

Doğum Tarihi Yeri:

1956 Dersim - Çemisgezek

Şehit Düştüğü Tarih ve Yer:

2 Mayıs 1987- Palu - Elazığ

MEHMET DEMİRDAĞ

Konumu:TKP/ML 4. Genel Sekreteri

Doğum Tarihi Yeri:

05.09.1970/Dersim/Haceri köyü

Şehit Düştüğü Tarih ve Yer:

23 KASIM 1997- Ese Yaylası Tokat

ADI GURURUMUZ, PARTİSİ ONURUMUZ, ÖĞRETİSİ REHBERİMİZDİR!

O'NUNLA DOĞDUK, O'NUNLA YAŞADIK, O'NUNLA İLERLİYORUZ!

KATLEDİLİŞİNİN 40. YILINDA KOMÜNİST

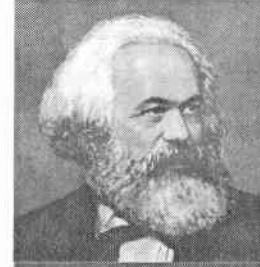
ÖNDER İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞI ANIYORUZ!

★ SEIN NAME IST UNSER STOLZ! SEINE PARTEI IST UNSERE EHRE! SEINE
LEHRE IST UNSER WEG!

★ HIS NAME IS OUR PRIDE, HIS PARTY IS OUR HONOR,
HIS DOCTRINE IS OUR GUIDE!

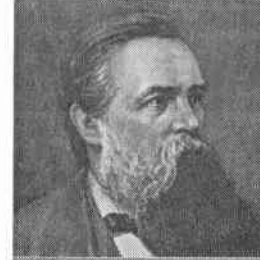
★ SON NOM EST NOTRE FIERTÉ, SON PARTI EST NOTRE HONNEUR,
Sa doctrine est notre guide!

KARL MARKS

5 Mayıs 1818 Trier

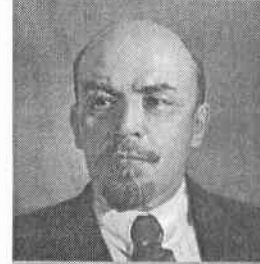
14 Mart 1883 London

FRIEDRICH ENGELS

28 Kasım 1820 Barmen

5. Ağustos 1895 London (Wuppertal)

V.İ. LENİN

22 Nisan 1870 Simbirsk

21 Ocak 1924 Moskova

JOSEF STALİN

18 Aralık 1878 Gori, Tiflis

5 Mart 1953 Moskova

MAO ZEDUNG

26 Aralık 1893 Shaoshan

9 Eylül 1976 Peking

**ADI GURURUMUZ, PARTİSİ ONURUMUZ,
ÖĞRETİSİ REHBERİMİZDİR!
PARTİMİZ TKP/ML'NİN KURUCU-ÖNDERİ, SAVAŞ
MÜFREZEMİZİN SEÇKİN MİMARİ, DEVRİMİMİZİN
AYIRT EDİCİ ÖZELLİKLERİNİN EŞSİZ KURAMCISI
YOLDAŞ İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN KATLEDİLİŞİNİN
40. YILDÖNÜMÜNDE, ONUN TEORİSİ VE PRATIĞIYLA
ÇİZİLMİŞ YOLU İZLEYEREK
GELECEĞİ VE DEVRİMİ KAZANACAĞIZ!**

Dünya proletarya hareketinin Türkiye toprağındaki taburu partimiz TKP/ML'nin kurucusu, devrimci komünizmin güvenilir pusulası ve devrimci komünist hareketin en kalifiye temsilcisi yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın, burjuva-feodal faşist devletin asker-sivil güçlerince Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 40. yıl dönümündeyiz: 1973-2013

O, bundan 40 yıl önce, aylar süren işkenceler sonucu, sınıf düşmanlarınca katledildiğinde, dünya ve Türkiye devrimci hareketinin tarihine, silinmezcesine, kandan ve ateşten harflerle adını yazdırmıştı. Aramızdan koparılıp alındığında, onun adı, salt "ser verip sır vermezliğin" ölümsüz bir simgesi değildi; bundan daha da önemlisi, onun adı, devrimimizin amaç ve fikrine gerçek bir çözümü ve bu çözüme ulaşmak için uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşına fevkalade bir yanıtı ve devrimimizin gelişmesinde gerçek bir dayanak noktasını ifade ediyordu. O, sözle eylemin bir tek kişilikte, tek bir beyinde ustaca harmanlandığı

büyük ehemmiyette bir “düşünce kazibilimcisiydi”.

Ama elbette ki, yalnızca bu da değildi. O, Marksizm elbisesi içinde revizyonizm ve pasifizmi öğreten lafazanlığa ve aydınca budalalığa karşı kararlılık ve saldırı ruhu ile meydan okuyuşun ve, 1971 Devrimci Hareketinin dev bir heykel boyutundaki yıkılmaz abidesiydi. Dahası, yoldaş Kaypakkaya, pasifist-parlamentarist ahmaklıkla ifadesini bulan kendisinden önceki elli yıllık dönemle köklü bir kopuşun dönemeç noktasıydı. O, Türkiye proletarya hareketindeki küflü ruh halini, ve Suphi sonrası biriken elli yıllık “revizyonist pislği” silip süpürme işini bilimsel bir cesaretle üstlenirken, Türkiye devrimci hareketine o ana dek verilmeyen üstün bir silah sağlıyordu: zor, devrimimizin manivelasıdır. Marx’ın reformistler tarafından hasır altı edilen bu son derece önemli yargısını; “zor, yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir” tezini ısrarla öne çıkarıyordu. Mao’nun halk savaşı teorisi onunla Türkiyelileşerek öz suyuna kavuşuyordu. Mao’nun “iktidar namlunun ucundadır” şiarını adeta çekiçle çakıyordu hasımlarının kafasına.

Zamandaşları küçük burjuva ihtilalci önderlerle, Deniz ve Mahirlerle karşılaştırıldığında, komünist kimliğiyle, bu kimliğe niteliğini veren ideolojik ve politik hattıyla, onun, daima bir adım önde olduğunu söylemek asla abartı sayılmaz. Başka şeyler bir yana, salt Kemalizm, ulusal sorun ve cumhuriyet tarihinin analizi konusunda bulutsuz havada çakan şimşek gibi, herkesi şaşkına çeviren tezleri bile, bu söylediklerimizin lehine yeterince tanıklık etmektedir.

Kaypakkaya, faşist Kemalizmin ipliğini gün ışığına çıkarmanın, Kürt ulusal sorununda tabulara meydan okumanın, tasfiyeciliğe karşı göğüs göğüse bir ideolojik mücadelenin, anayasal çizgide “devrimcilik oynayanlara” ve “patent sahibi” kaşarlanmış “Marksistlere (!)” karşı, komünizm meşalesiydi.

Bilgelikle mantık gücünün, evrenselle özgülün, bütünle parçanın, genelle özelin yaratıcı bir sentezi, onun entelektüel zekası ile yaşayan gerçeğe bürünmüş; zihinsel kuraklık onunla son bulmuş, cüce anlayışlar onunla aşılmış, devrimimizin ayırt edici özellikleri onunla yaşam ağacına kavuşmuş ve, teori, onun düşünce derinliğiyle yaşamdan damıtıla damıtıla gerçek bir temel, gerçek bir program ve devrimimizin gerçek bir kaldıraç olabiliyordu.

İşte Partimiz TKP/ML, 40 yıl önce temel kolonları atılan bu teorinin granit temeli üzerinde yükselerek ve bu teoriyle çizilen güzergahı izleyerek kendisine yolu açabilmiş yegane komünist partisi olarak devrimimize fevkalade bir seçenek olmayı başarabilmiştir. Yoldaş Kaypakkaya’nın bundan kırk yıl önce Türkiye proletaryası ve onun komünist partisine

geride bıraktığı miras, kudreti ve yakıcılığıyla öylesine bir mirastır ki, bu miras, partimiz TKP/ML’nin elinde burjuva-feodal faşist iktidarı alt etmenin gerçek bir anahtarı ve yeni topluma ulaşmanın bulunmaz bir çimentosu olmuştur. Partimiz TKP/ML, onun ardı sıra bıraktığı “ilkesel temellere” yaslanarak saygın bir politik kimliğe kavuşmuş ve uzun süreli savaş stratejisi üzerinden halk-gerilla savaşında kökleşebilmiştir. Partimiz, “koşullar” bahanesine sığınarak, onun temel ilkelerinin “yeniden şekillendirilmesi” gibi bir yola asla meyletmedi. Onun, birkaç on yıldır zamanın sınavında test edilen temel-teorik görüşleri, yönümüzü tayin etmede fevkalade bir pusula ve gerçek bir dayanak noktasıydı herdaim.

Onun devrimimizin niteliği, perspektifleri ve görevleri üzerine tuttuğu güçlü ışık, bugün de parlaklığından bir şey yitirmeden yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Kaypakkaya’yı anlamadan ve onun temel-teorik ilkelerinin tabanına yaslanmadan yapılacak bir devrim yürüyüşü, daha başından sakatlanmış demektir. Yaşamın yaratıcı devrimci eylemi her adımda ruhumuzda kuvvet ve azmi tutuşturan onun teorisinin lehine tanıklık etmeyi sürdürmeye devam ediyor.

Partimiz TKP/ML, 21. yüzyılı kucaklama cüret ve sarsılmaz kararlılığını, burjuva-feodal faşist devleti alt etme iddia ve inancını ve de sökecek şafağı yakalama cesaretini, onun, gururla taşıdığımız adından, öğretisinden ve pratiğinden almaktadır.

Partimiz TKP/ML, onun teorisi ve pratiğiyle çizilmiş yolu izleyerek saygın bir komünist kimliğe kavuştu. Ve haklı olarak onun adı, geniş emekçi yığınlar içinde sevgi ve sempatiyle, heyecan ve coşkuyla karşılanır oldu. Bunda aslolsansa, onun ideolojik-siyasal-örgütsel ve askeri çizgisi, bu çizgiyi silahların eleştirel gücünün dönüştürücülüğünde yaşama geçirme pratiği ve de direniş panteonunun baş köşesinde yer edinmesidir. O, 18 Mayıs 1973’te aramızdan koparıp alındığında, ardı sıra geride bıraktığı ideolojik-politik çizgisi, bu çizginin yol gösterdiği askeri çizginin dönüştürücü gücü, bugün de, onun katledilişinin bu 40. yıl dönümünde de, büyük ehemmiyetini ve yakıcılığını korumayı sürdürmektedir.

İsrarla yineledik ve bir kez daha yineliyoruz: Kaypakkaya, bu dünyadan göçüp giderken ardı sıra geride bıraktığı komünist miras, aradan geçen birkaç on yıllık zamana karşın hala “referans” olmayı sürdürüyorsa ve hala ardılarının elinde mücadele ruhlarının ateşleyicisi olarak dünyanın Türkiye denilen parçasında yakıcılığı üzerinden dönüştürücü gücünü koruyorsa ve hala devrimimizi ilerletmenin iletken teli olmayı sürdürüyorsa, bu demektir ki, Kaypakkaya’nın teorisi zamanın sınavından geçmiştir; ilerleyen süreç, üst üste binen deneyimlerle bu teorinin lehine kuvvetle tanıklık etmeyi

sürdürmektedir.

Aradan kırk yıl geçmiş olmasına karşın, onun adı ve öğretileri hala devrimimizle ayrılmazcasına birleşmişse ve hala geniş emekçi kitlelerin elinde havaya kalkan bayraksa, bu demektir ki, onun teorisinin temel tabanı halk-demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm için, devrimimizin amaç ve politikaları için fevkalade bir anahtardır. Ve bu demektir ki, bu öğreti, halkların istemi ve gereksinimidir. Partimiz TKP/ML, bu teorisinin tabanı üzerinde kendisini yeniden-üretebilmiş yegane parti olma onuruna sahip olabilmıştır.

Şurası bir gerçektir ki, o, bir anda ortaya çıkmadı; onu verili dönemin aktif birer öznesi haline getiren, onun komünist fikirlerinin oluşmasında maya rolü gören ve onda devrimci öfke patlamalarına yol açan iç ve dış koşullar, etmenler ve gelişmeler vardı.

Neydi, gerek dünya ve gerekse Türkiye’de onun ortaya çıkışında maya rolü gören etmenler, gelişmeler ve koşullar?

KAYPAKKAYA’YI ORTAYA ÇIKARAN DÜNYA VE TÜRKİYE’DEKİ KOŞULLAR VE GELİŞMELER

Dönemin uluslararası durumunun belirgin özelliği, dünya tarihinin gidişatı üzerinde etkili olan son derece önemli birkaç olayın üst üste çıkması, ulusal ve sınıfsal mücadeleler ve gerilla savaşlarıyla dünyanın ateşinin yükselmesi idi. Yetmişli yılların eşiği ve yetmişli yıllarda dünya derin ve yaygın bir toplumsal kaynaşma içindeydi. Hemen her yerde devrimci patlamanın fitili ateşleniyor; dünya, devrimler ve devrimci girişimlerle sarsılıyordu.

Bir yanda Çin’de yankılanan Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin proletarya ve ezilen halklar için uyarıcı bir işaret fişegi rolü görmesi; öte yanda Vietnam Devrimi’nin dalga dalga yankılanan sesinin genişleyen bir sarmal halinde yer küreye yayılarak ilham kaynağı haline gelmesi; ve dahası, 1968-1969’lu yıllarda, radikalizmi, şiddeti ve geniş toplumsal tabanı üzerinden küresel karakteri ile tüm Avrupa’yı ve diğer alanları şaşkına çeviren geniş bir isyan dalgası ve; çok daha önemlisi, Asya, Afrika ve Latin-Amerika’da emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı ezilen halkların yatağından taşan öfke selinin her yanı sarıp sarmalayan kavgası, gerilla savaşları ve devrimci girişimler; tüm bunlar, bu yılların kendine özgü bu karakteristik özellikleri, verili sürece devrimci bir maya rolünü görerek dünyadaki çelişme ve uzlaşmazlıkları akıl almaz çabuklukla şiddetlendirmişti. Bu yılların, aynı zamanda, kapitalizmin tarihinde ara bir dönem, bir parantez sayılan “altın yıllar”ın da sonu ve, sermayenin dönemsel krizinin de (Ekim’den beri içine sürüklendiği genel buhrandan

ayrı olarak) eşiğinde olduğu anımsanırsa, anın kendine özgü durumunun kaos ve keşmekeşe, çelişme ve çatışmalarla iç içe yürüyen bir süreç olduğu ve sefalete itilen kitlelere ve sınıfa zihinsel birikim sağlamada uygun koşulları sunduğu kendiliğinden anlaşılır.

Tüm bu gelişmeler, hem dünyada zaten deminde olan devrimin nesnel koşullarına katalizör etkisi yaptı ve hem de tek tek ülkelerdeki devrimci durumun olgunlaşması, kabarması, yatağından taşması ve devrimci durumun ortaya çıkması için gerçek koşulları oluşturdu.

Elbette ki, bizimkisi gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde ise, kabarma-alçalma eğrisiyle süregelen karakterdeki devrimci durumun derinleşmesine muazzam katkıda bulundu. Özetle, devrimci dalga bu yıllarda da hız kesmeden devam ediyordu; “dünyanın şehirleri” ve “kırları” toplumsal bir kaynaşmanın tam ortasında bulmuştu kendisini. Ve arz yuvarlağı, bu yıllarda, her an patlamaya hazır bir yanardağın üzerinde duruyordu. Bundan dolayıdır ki, bu dönem için, yoldaş Kaypakkaya, gerek dünya ölçeği ve gerekse bu ölçeğin bir parçası olan ülkemizde nesnel koşullar devrim için son derece elverişlidir tespitini yapacaktır. Zira, dönemin koşulları ve özgün gelişmeler, devrimin nesnel koşulları için ideal ve elverişli ortamı fazlasıyla sağlamıştı.

Dünya bu yıllarda ABD ve Rus Sosyal Emperyalizmi arasında iki kutuplu bir eksen üzerine oturmuş, bu iki emperyalist güç etrafından kümelenmişti. Emperyalistler arasındaki çelişme ve uzlaşmazlıklar son derece yeğlenmiş olmasına karşın, dünya halklarını köleleştirme, yağmalama ve sömürmede el ele vermekten de çekinmeyen bu güçlere karşı, dünya proletaryası ve ezilen halkların mücadelesi yerkürenin her santimetrekaresine yayılmış ve, verili koşullar ve gelişmeler bu mücadeleye derinlik ve genişlik kazandırarak bu çelişmeyi öne çıkarmıştı. Yoldaş Kaypakkaya’nın da saptadığı gibi (elbette ki, bu, Mao’nun saptamasıydı), bu dönemde ezilen ülke halklarıyla, emperyalizm arasındaki çelişme, dünyadaki değişme ve gelişme sürecini etkileyen ve tayin eden baş çelişmeydi. Halk-demokrasisi, bağımsızlık ve sosyalizm uğruna verilen mücadele genel dünya tablosunun ağırlık merkezini oluşturuyordu.

Başka şeyler bir yana, BPKD’nin Asya-Pasifik yakasından yankılanan sesi, arz yuvarlağını dolaşarak bir çok ülkedeki iç antagonist çelişmelere gelişme olanağı sağlamış ve bunun sağladığı zihinsel birikim, volkanik patlamaların fitilini ateşlemede dış bir uyarıcı olmuştu. Gene aynı şekilde, “her şeyi ve hemen şimdi istiyoruz” sloganıyla Paris merkezli ve özellikle Avrupa’da sokağı ayağa kaldıran “isyan yılları”nın dünyaya yaydığı dinamik enerji, toplumsal canlanmanın iletken teli olmada

gecikmedi. Ya Vietnam'da uzun yıllara yayılan kurtuluş mücadelesi. Evet, bu yataktan akan lavlar arz yuvarlağında kuvvetli desteği buldu ve, bu isyan yıllarının "Daha Fazla Vietnam!" sloganı, sokağı ayağa kaldıran gençliğin dudaklarında yankılanarak genişleyen bir sarmal halinde gök kubbenin altında karşılığını bulmada gecikmedi.

Kapitalist sistem, 1917 Ekim'i ile birlikte uzun süreli genel buhran aşamasına girmiş, savaş öncesi kazanmış olduğu nispi istikrar ve dengeyi bir kez daha bulamamış; sermayenin dönemsel olarak içine girdiği aşırı-üretim bunalımı Ekim'le başlayan bu genel buhranla birleşerek sermayenin krizini derinleştirerek, karmaşıklaştırarak ve asla ona rahat yüzü göstermeyerek kapitalizmi nefessiz bırakmış ve onun tüm çelişme ve uzlaşmazlıklarının kolektif olarak patlamasına yol açmıştı. Kapitalist sistem tam da onu güçten düşüren bu etmenlerin ağırlığı altında zar-zor soluklanıyorken, 1970'li yıllarda ortaya çıkan yeni ve özgün gelişmeler, ezilen halkların tarihsel gelişme yürüncesindeki tayin edici etkisi, sistemin "tarihsel çöküş"ünün "siyasal çöküşe" evrilmesine genişlik kazandırmıştı. Ve devrim, kapının eşliğindeki tehlike olarak burjuvazinin ensesinde soluğunu eksik etmiyordu. Öyle ki, neredeyse bir adımlık mesafedeydi.

Gerek Vietnam devrimi, gerek 1968'in isyan rüzgarı ve gerekse BPKD'nin dünyayı sarsan etkileri, yığınların sol'a yığılması için, yeni ve daha derin kavrayış için, iç çelişmelerin kamçılanıp kıskırtılması için yolu gösteriyordu. Bu dönem, kapitalizmin ağları içinde kapana sıkışmış halde sapıtılmış, şaşırılmış, korkutulmuş sınıfa; emperyalizmin ve burjuvazinin baskı ve sömürsü ile bunalıtılmış, geriletilmiş ve aldatılmış sömürge ve yarı-sömürgelerdeki sefaletle itilmiş kitlelere umut ve kararlılığın aşılandığı elverişli bir süreçti.

Arz yuvarlağı, emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı büyük tarihsel hareketin sesinin tonunu perde perde yükselttiği ve devrimci dalganın her yanı çepeçevre kuşattığı bir mecrada bulmuştu kendisini. Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının sınıfsal ve ulusal çizgide verdikleri proleter karakterli ve küçük burjuva önderlikli mücadeleleri dönemin kendine özgü niteliğini belirlemede aslolandı. Zira, ezilen halkların emperyalizme karşı sürdürdüğü mücadele verili çelişme ve uzlaşmazlıkların ağırlık noktasıydı; ve, asıl akım devrimdi -bu yıllarda da. Ve dünya, üst üste gelen doğum sancılarıyla kasılmaya devam ediyordu.

Elbette ki, Türkiye devrimci ve işçi hareketi, dünyada yaşanmakta olan bu süreçten, bu son derece sarsıcı gelişmelerden uzak değildi. Diyalektiğin hükmü gereği bütün parçaya, evrensel özele yansımış ve dünyadaki devrimin son derece elverişli olan nesnel koşulları,

ülke içindeki çelişme ve çatışmaları keskinleştirmede üzerine düşeni fazlasıyla yapmıştı. Çok açıktı ki, dünyayı sarmalayan bu rüzgar, yetmiş yıllık burjuva-feodal faşist diktatörlük baskı koşullarında yokluk ve yoksunluk içinde yaşayan ülkemizin sefaletle itilmiş insanını, emekçileri ve dahası işçi sınıfını etkilemeden edemezdi ve, dünyadaki bu lehte faktörler, ülkemizde ortaya çıkacak olan devrimci ve komünist hareketin ayağa doğrulmasına kuvvetle etkide bulunacak, pasifizm ve reformizm bu güçler tarafından yaşamın kenarına itilerek nefessiz bırakılacaktı.

Ama şu da bir gerçektir ki, dünyadaki bu son derece elverişli etkilere karşın, Türkiye'deki gelişmeler her şeyden önce ve esas olarak kendi iç çelişme ve uzlaşmazlıkları üzerinde yükselmişti. Her yanı sarıp sarmalayan grevler, fabrika ve toprak işgalleri, öğrenci direnişleri özellikle 1965 yılından başlayarak hız kazanmış, bu mücadeleler 15/16 Haziran 1970 gibi kanlı çatışmalara, köylülerin artan toprak işgallerine dek genişleyerek parlamentarizm ve pasifizmi yaşamın kenarında koyan yeni ve yaygın bir nitelik kazanmıştı. Bu yıllar, sokakların, fabrikaların, okulların, köylerin ayağa kalktığı ve ülkenin ölüm haberleriyle sarsıldığı yıllardır. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, bu yükselişin tepe yaptığı bir dönemeç noktasıdır. Önceki edilgen ve mezar sessizliğinden köklü kopuş için işaret levhası gibiydi.

Alltakilerin üsttekilere karşı mücadelesinin doruklara tırmandığı, yığınların hoşnutsuzluğunun ve öfkesinin kanlı çatışmalara varan eylemlerinin, sokağın kitlesel ayağa kalkışının çemberinin olabildiğince hız kazandığı bir tablo içinden, toplumun en duyarlı, en diri, en militan ve en örgütlü kesimi arasında, üniversite gençliği içinden TKP/ML, THKP/C ve THKO gibi üç büyük akımı temsil eden dönemin ihtilalci önderleri olarak İbrahimler, Mahirler ve Denizler çıkageldiler. Her üç önder de ve her üç akımda bu koşullar içinde kalıba döktü, mayalandılar.

İşte gerek partimizin kurucu-kuramcısı yoldaş İbrahim Kaypakkaya ve gerekse dönemin küçük burjuva ihtilalci önderleri Mahir ve Denizler bu koşullar ortasında kendilerine yolu açtılar. İşte yoldaş Kaypakkaya, dönemin pratik mücadelesinin kızgın ateşi içinde bu uygun ve deminde koşullar ortasında verili sürece bir yanıtın adı olarak bu etmenler, olgular, olaylar ve koşulların bir ürünü olarak ortaya çıktı. Hem de Deniz ve Mahirlerden daha ileriye nişan alarak tüm geleneksel resmi-statükoyla ve özellikle Kemalizm'le köklü kopuşun hareket noktası olarak. Bir komünist olarak onu dönemin küçük burjuva ihtilalci önderlerinden farklı yapan çok ciddi, çok önemli ve asla üzerinden atlanamayacak denli derin ideolojik ve siyasal niteliksel ayırım noktaları vardı. Onun gerek Türkiye devrimine sunduğu muazzam önemdeki devrimci seçenek ve gerekse

resmi-statükocu çizgiyi hallaç pamuğuna çeviren politik yaklaşımları ve gerekse de ideolojik olarak durduğu zemin yoldaş Kaypakkaya'nın farkıydı.

1970'li yıllar devrim ve sosyalizm için en uygun zemini sağlıyordu. Yalnızca dünyada değil, ama ülkemizde de yığınların sol'a ilgi ve sempatisi artmış, sol kitap çevrilerinin hacmi genişlemiş, öğrenci gençlik içinde ve özellikle de üniversite gençliği içinde devrimci gruplar ve örgütler topraktan fıskırır gibi fıskırmış ve Kaypakkaya yoldaş tam da bu mecrada bu sol fidelik içinde önce TİP ve FKF üyeliği, PDA ve TİİKP içinde gerçek bir komünist olarak kendisine yolu açmıştı. Bu, öylesine yol açtı ki, bu, 1970'lerin öylesine heybetli gürleyişiydi ki, kendisinden önce ne varsa, revizyonist, pasifist, parlamentarist, Kemalist, ezilen ulus düşmanı tüm politik duruşların hepsine birden saldırıp tepip geçerek gerçek komünist çizgiye, demokratik devrime yolu açan dört başı mamur bir devrim seçeneğiydi.

Bu yakın döneme baktığımızda, 1963 yılında Türkiye İşçi Partisi (TİP) kurulur ve bu bilindiği gibi, 1961 Anayasası sonrasına dek gelir. Bu Anayasanın sağladığı kısmi demokratik hak ve özgürlüklerden yararlanan bilinen gedikli reformistler ve kendisine sosyalistim diyen eskimişler önderliğinde kurulur TİP. Bu yıllar, işçilerin, köylülerin, sokağın ayağa kalktığı yıllardır. Kısmi özgürlükler ve haklarla soluklanan ve belli mevziler kazanan emekçi kitleler, işçiler, öğrenciler ve yoksul köylüler sol'a yığılmaya başlar. TİP 1965 seçimlerinde yarım milyonun üzerinde oy alarak yığınların çekim merkezi haline gelir; dahası, yığınların sol'a olan özlemlerinin odağı olur. Bu, dönemin AP hükümetinden ve devletin sopasından çokça acı çeken halkın bir umut kapısı olarak TİP'e sarılma dönemidir. Ne var ki, TİP'in reformist ve parlamentarist çizgisi, işçi ve köylülerin mücadelenin giderek şiddet biçimine varan kavgalarının gerisinde kalıyordu. Bu haliyle de işçi ve köylülerin düzen dışı öfkesinin ve mücadelenin şiddet biçimlerine evrilmesinin önünü kesen reformist bir dalga kıran olarak işlev görmeye başlar. Gelişen mücadelenin kendi reoformizmini de aşacağını bilen TİP halkın keskinleşerek ve genişleyerek artan düzen dışı öfke patlamalarını seçim oyunlarının bir aleti haline getirerek kitlelerin radikalizmini frenleyerek pasifize etmekten başka işe yaramadı.

Bu arada, TİP'e yönelerek enerjileri bu partinin reformizmi içinde çarçur olan kitlelerin girdiği yönelimle, öte yandan da giderek artan öfke patlamaları yan yana yol alıyordu. 1965 yılında tek başına işbaşına gelen Adalet Partisi iktidarı döneminde burjuva-feodal devletin bu parti aracılığıyla uyguladığı baskı giderek dozunu arttırmaya başladı ve

buna paralel olarak da kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesi de sertleşmeye doğru evrildi. Bu parti döneminde sağın radikal güçleri de solun boynunu vuran kılıç olarak kullanıldı. Gene bu dönemde Komünizmle Mücadele Dernekleri kuruldu. Daha önceden kurulan Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (CKMP) sivil faşistlerin yatağı haline gelerek Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) halini aldı. Öte yandan gene bu aynı dönemde sarı sendika olarak Türk-İş'ten kopmalar başlar ve doğrudan işveren örgütü gibi hareket eden bu sözde işçi sendikasıdan ayrılanlar 1967 yılında DİSK'i kurarlar. DİSK'i kuranların Türk-İş içinde TİP'li ve sözde sol'a (siz bunu reformist burjuva solu diye okuyun) yakın olan sendikacılarıdır.

1968 ve 1969'lu yıllarda kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesi daha çok şiddet ögesini içine alarak daha da hız alır. Grevler grevleri izler, direnişler artar, öğrencilerin eylemleri doğrudan düzeni hedef alır ve daha da önemlisi gelişen mücadele TİP'i aşarak yeni bir karakter kazanır.

Tüm bir 1968 yılı ve 1970'e gelinceye dek geçen süreçte mücadelenin sertleşmesi ve daha radikal bir çizgiye kaymasıyla vücut bulur. Ve bu yıllarda, direniş ve yürüyüşler, grev ve direnişler can almaya başlar; ve mücadelenin ateşi içinde şehitler zinciri uzadıkça uzar. Gene bu yıllarda ve özellikle de 1968 yazındaki ABD'nin Altıncı Filo'sunun ülkeye gelişini öğrenci ve sokağı karşısına alır ve deyim yerindeyse, yer yerinden oynar. Polis, Altıncı Filo'yu protesto eden öğrenci ağırlıklı kitleye saldırır ve bu saldırıda bir kişi şehit olur. Öyle ki, geçen her gün mücadelenin sertleşme dozu artar ve AP iktidarı küçük burjuva radikal güçlere karşı son derece sert tedbirlere baş vurur ve, ölüm haberleri ile sarsılır ülke. Bir yandan devlet, resmi güçleri sol'un üzerine saldırırken, öte yandan da sivil faşistler vurucu güç olarak sol'a karşı saldırı silahı olarak kullanılır. Ve bu durum, bu tür mücadele biçimine başından beri karşı olan TİP'i teşhir eder ve yükselen ve yeni bir biçim alan mücadele, burjuva reformist çizgideki TİP'i aşar. 1970'e bir yıl kalmışken işçi ve öğrencilerin kol kola yürüyüşü yüzü aşkın yaralı ve iki şehitle kanlı biçimde bastırılır. 1971'in sıkıyönetime ramak kalaya dek de verilen kayıplar otuzlara merdiven dayayacaktı bu yılların eşiği ve içinde.

Bu arada üzerinde önemle durulması gereken bir büyük olaya tanık olur Türkiye: 15/16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi. Yoldaş Kaypakkaya bu direnişi, "ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığının somut bir delili" olarak görür. Bu direniş burjuva-feodal faşist devletin DİSK'i hedef alan (çıkarılacak olan yasayla onu bir bakıma tasfiye etmek) yeni sendikal yasaları üzerinden ateş olsa da, aslanan, sınıf ve ezilen sefalete itilen yığınların yıllar yılı biriken öfkesinin,

halkın aşağıdan gelen kendiliğinden dolaysız zorlamasıyla bu büyük eyleme dönüşmesinden başka bir şey değildir.

Zira bu direniş, devrimi amaçlamayan her türlü darbe (ordudan beklenen) anlayışlarını (Mihri Belli, Doğan Avcioğlu, Hikmet Kıvılcımlı gibileri) ve bu çizgideki hayalleri, her türlü küçük burjuva ve burjuva klikleri tepeleyip geçen sınıfın gerçek hareketiydi. (Yeri gelmişken değinmeliyiz ki, gerek Türk Solu etrafında kümelenen Mihri Belli ve gerekse Doğan Avcioğlu, her ikisi de bir ittifak içinde gençliğin artan radikalizmini kendi askeri darbe çizgilerinin birer aleti haline getirmekle uzun süre uğraşmışlardır.) Komprador burjuva ve toprak ağalarının iktidarı, durumu çok iyi fark etmiş; bu büyük direniş, tanklarla, süngülerle ve de sıkıyönetimle ancak bastırabilmişti. Bu direniş hem sınıfın kendi kudreti ve sınıf bilincine varması bakımından ve hem de sınıf ve komşularının bilincinde yarattığı sıçrama açısından tarihsel önemde bir olaydı.

Bu direniş, sonuçları itibarıyla zengin derslerle doluydu. Bu direnişin burjuva-feodal faşist aygıtın bekçileri tarafından en büyük bir zorbalıkla bastırılması, o ana dek harekette yer etmiş olan parlamenter hayalleri de, orduya umut bağlayan hayalleri de bir yana iterek, Kaypakkaya'nın değerlendirmesiyle; "devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu" göstermesi bakımından tarihsel bir kilometre taşıydı.

Böylece bu direniş, parlamento içi mücadeleler karşısına parlamento dışı mücadeleleri koyan son elli yılın ilk büyük örneği için yolu göstermesi bakımından da tarihsel bir denemeydi. Ve daha da önemlisi, bu direniş, devrimde kitlelerin rolünü göstermesi bakımından da, yani devrimin ne bir avuç darbe tertipçisinin ve ne de sınıftan kopuk küçük burjuva gençliğin radikal eylemlerinin ürünü olabileceğini, tam tersine, devrimi yapan gerçek gücün kitleler olduğunu göstermesi açısından da fevkalade bir örnek oluşturdu. Öte yandan bu direniş, devrim için nesnel koşulların yeterli olgulukta olduğunu göstermesi bakımından da ve bu devrimin, eğer kırlara çekilmezse, başarı şansının sıfırla özdeş büyüklükte olacağını tanıtlaması bakımından da önemli derslerle doluydu.

Dolayısıyla 15-16 Haziran 1970 Büyük İşçi Direnişi, sıradan ve sonuçları itibarıyla işçi sınıfının önemsiz kendiliğinden bir girişimi değil, sınıf ve emekçi kitleler için ve özellikle de o dönem için yaygın bir biçimde harekete önderlik eden ve hareketin içinde olan gençlik için büyük derslerle dolu bir hareketti. Komünist hareketin Öncü'ye varan serüveni başka şeylerin yanında bu dersleri özümsemiş olmasında yatar. 1970'lerin Türkiye tablosunda bu hareket, bu tablonun ayrılmaz temel bir unsuruydu.

Bu arada şunu da belirtelim ki; tüm dönem boyunca gerici hakim sınıflar arasındaki çelişme ve uzlaşmazlıklar şiddetlenmiş, süregelen bunalım çoğu kez siyasal bunalımı olabildiğince gerdirmiş, bunalımının üstesinden gelemeyen egemen güçler de, tüm bir süreç boyunca sesinin tonunun perde perde yükseltip koyulaşan işçi, köylü, öğrenci ve aydınların mücadelesini kan ve zorbalıkla bastırma yolunu hep seçmişti. Bu durum ve özellikle de en sert çarpışma olarak 15/16 Haziran direnişi "aşağıdakileri" "yukarıdakilere" karşı bir barikat içine çekmede muazzam rol görmüştü.

Tüm bu gelişmeler burjuva-feodal rejimi siyasal bir açmazla sokmuş, alışlageldik parlamenter yöntemler ve araçlarla yönetmek imkansız hale gelmiş; ekonomik bunalım siyasal çelişkiyi daha uç noktalara dek taşıyarak içinden çıkılmaz bir ortam doğurmuştu. Dolayısıyla, ülke 1970'li yılların ikinci yılının başında fena halde derinleşen ekonomik ve siyasal bunalımla sarsılıyordu.

Görülüyor ki, Türkiye'nin 1968-1969'u; bu isimle anılan bir kuşak üzerinden 1970'te eylem gücünün doruğuna ulaşacak; keskin ve sert kavga ortasında ölümlerle, çatışmalarla, grevlerle, toprak ve üniversite işgalleriyle geçen bu birkaç yıl, onlardaki bilinç ve örgütlenme düzeyini geçen elli yıllık dönemden çok daha hızlı ve tam yapacaktı.

Tam da bu dönemde, yoldaş Kaypakkaya'nın saptadığı gibi, "silahlı halk savaşında girişmek için, objektif şartlar son derece elverişli" idi; "işçi ve köylü yığınlarının kendiliğinden gelme mücadelesi çığ gibi büyüyor" ve bu mücadele, "yer yer silahlı çatışmalara kadar varıyordu".

Kaypakkaya'nın bu tespiti, henüz 1971 yılının ikinci çeyreğinin başında ilan edilecek olan sıkıyönetimden önceki dönemin nesnel bir çözümlemesidir. Sürecin geldiği noktayı ve devrimci bunalımın ulaştığı düzeyi saptayıp ona göre davranılması gerektiğini, yani gelişen bu mücadelenin başına geçip ona önderlik yapılmasının zorunluluğuna işaret ettiği devamındaki tespitle birlikte ele alındığında hem dönemin nesnel bir değerlendirilmesi ve hem de bu sürece müdahale edecek güçlerin niteliğini saptaması açısından zengin bir düşünce çizgisidir.

Bilinir ki, birkaç yıllık grevler, direnişler, boykotlar, toprak işgalleri gibi mücadele araçlarıyla hem sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyi hızla gelişecek ve hem de köylü ve gençlik kanlı çatışmalara varan eylemlerle yetkinleşecekti. Bu yetkinleşmede dünyadaki elverişli ve uygun koşullar, kırlardan şehirlere doğru gelişen gerilla hareketleri ve kapitalist merkezlerdeki öğrenci ve işçi ayaklanmalarının tecrübeleri 1970'li yılların devrimci şahlanışını, bilinçlenmesini ve örgütlenmesini tetiklemede fevkalade katkıda bulunacaktı. Ve daha da önemlisi, dünya ölçeğindeki

devrim dalgası kendi iz düşümünü ülkede de bulmada gecikmeyecektir.

1970'in başına gelindiğinde ise mücadele içinde sınanmış, düzen ve onların av köpeklerine karşı verdiği kavgada deneyim kazanmış, TİP vb., burjuva reformist örgütlenmeleri arkasında bırakmış yep yeni bir hareket sahneye çıkmıştır artık. Bu hareket 1970 yılı devrimci hareketi adını alacak olan Türkiye'nin devrimci dalgasıdır. Elli yıllık pasifizmi ve gedikli revizyonizmi çırılçıplak ortada bırakmış bir dalgadır bu. İşte yoldaş Kaypakkaya, hem dünyada ve hem de ülkemizdeki mücadelenin bu kızgın ateşi içinde üst üste binen yaşamın bu sert ve keskin pratiği sürecinde hem deneyim kazandı, hem olgunlaştı ve hem bilinç sıçramasına ulaştı.

Bu demektir ki, Kaypakkaya, dünya ve Türkiye'de, anın elverişli tarihsel ve siyasal koşullarının etkisi altında kitle mücadelesi ve örgütlenmesi üzerinden sınıf mücadelesinin kızgın ateşi ortasında BPKD'nin büyük öneme sahip sarsıcı yankısının yol açtığı bir mecrada, TİİKP'le giriştiği amansız ve zorlu iç mücadele sürecinde fikirlerini geliştirmiş, olgunlaştırmış, bir senteze; ideolojik, politik ve örgütsel bir senteze vardirmiştir. Hiç şüphesiz ki bu sentez, her şeyden önce devrimci silahlı mücadele ile, "uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşı"yla etekemiğe bürünecek ve Mao'yu "sağa sıçrayışa" kurban eden TİİKP'e karşı, O, gerçek ve tutarlı Mao savunuculuğu ile muazzam önemde bir ideolojik, politik ve örgütsel muharebeye girişerek kurucu-kuramcısı olduğu TKP/ML'ye yolu açıyordu.

Bu yol yalnızca içinden çıktığı TİİKP'e karşı açtığı mücadeleyle sınırlı değildi; bu aynı zamanda reformist ve parlamenter mücadele biçimlerine demirleyen kendisinden önceki birkaç on yıllık dönemde düzen içinde hapsolmuş çizgiye karşı açtığı mücadeleyi de hedef tahtasına koyan bir yoldu.

Bu demektir ki, mayalanmakta olan yaşamın kendisine yolu açtığı bir mecrada Kaypakkaya, BPKD'nin ateşleyici gücünün, sınıf mücadelesi ateşinde yılanmasının ürünü olarak öz suyuna kavuşmuş, komünist bir önder olarak muharebe meydanında yerini almıştır. Elbette ki dönemin elverişli iç ve dış koşulları yalnızca Kaypakkaya gibi bir önderi ve TKP/ML gibi bir komünist partiyi değil, THKO ve DHKP-C gibi küçük burjuva ihtilalci örgütlenmeleri ve önderlerinin ortaya çıkması için uygun bir temel sağlamıştı.

Ne demişti TKP/ML'nin ortaya çıkışını hazırlayan koşulları anlatan yazısında yoldaş Kaypakkaya?

"Kahraman işçi sınıfımızın, fedakar köylülerimizin ve yiğit gençliğin çığ gibi yükselen mücadelesi, hızla yayılan Marksist-Leninist eserler,

Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde yer alan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyayı sarsan etkileri, bütün bunlar, ülkemiz toprağında yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin fışkırmasına elverişli ortamı hazırlıyordu."

PDA İÇİNDE İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİ VE ZORUNLU "ERKEN KOPUŞ"

Bilinir ki, gerek TKP/ML'nin kurucusu yoldaş Kaypakkaya ve gerekse THKO ve THKP-C'nin önderleri, Denizler ve Mahirler, 1965 yılında kurulan FKF (Fikir Kulüpleri Federasyonu) içinde faaliyet göstermişlerdir. Tam da bu yıllarda, yani 1966 yılının eşiği ve başında, başından beri pasifist-parlamentarist çizgiyi savunan TİP'le, askeri darbe amaç ve fikrine umut olarak sarılan Mihri Belli kliği arasındaki mücadele artan şiddette devam ediyordu. Mihri Belli kliği bu dönemde giderek militan bir karakter kazanmaya başlayan üniversite gençliğinin radikal mücadelesini kendi darbe emellerinin bir aleti haline getirmek peşinden koşmuştu. Aralarındaki dereceli kutuplaşmalara ve iki farklı çizgiye karşın, her iki klik de sınıf muhtevası itibarıyla sosyalizm maskeli milli burjuva akımlarıydı. İşte bu her iki sosyalizm maskeli reformcu burjuva klikleri arasındaki mücadelenin keskinleştiği bir aşamada, Aydınlık Sosyalist Dergisi, yani Kaypakkaya'nın da içinde yer alacağı Aydınlık grubu Mihri Belli'nin yanında ya da Kaypakkaya'nın deşi ile "Mihri Belli'nin kuyruğundan sahneye çıktı".

Bu dönemde, sol'a yığılan kitlelerin bir bölümü TİP'e yönelirken diğer yandan da Fikir Kulüpleri birleşip FKF'yi oluştururlar. FKF, üniversite gençliğinin çekirdeğini oluşturduğu bir yapılanma olarak şekillenir. FKF'nin yönetimini de TİP'liler ele geçirir. Elbette bu geçici bir durumdur; nitekim 1968 yılında yapılan FKF'nin ikinci kurultayında yönetime MDD'ye yakın yöneticiler seçilir. Üçüncü kurultay TİP ile MDD'ciler arasında bir ittifakla sonuçlanır.

Kaypakkaya'nın kendisi, başlangıçta, yani 1967 yılında dokuz arkadaşıyla birlikte Çapa Fikir Kulübü'nü kurar ve bu yıllarda aynı zamanda da TİP'in üyesidir. Çünkü TİP bu yıllarda sol rengine bürünen tek örgüt konumundadır. Ve FKF içinde de egemen güçtür. Ne ki, kendi deşimiyle, "ilerleyen bilincin ve edinilen tecrübelerin doğal sonucu" olarak FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirir. Bu görüş ayrılıkları iki ayrı rotada yol alır. Birincisi, parlamentarist mücadele araçlarını tek mücadele biçimi olarak gören reformist görüş; ikincisiyse, milli demokratik devrim (MDD) tezini savunan çizgidir. Bu çizgi aşamalı devrim tezinin de savunucudur.

Kaypakkaya, bu ayrılıkta, bu ikinci görüşü, yani aşamalı devrim tezini savunan MDD'ciler arasında yerini alır. Bu görüşü başlangıçta Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergisi ve daha sonra da, yani ileride ortaya çıkan bölünmelerden sonra da Proleter Devrimci Aydınlik ve İşçi-Köylü dergisi savunmaya çalışmıştı der Kaypakkaya.

Bu ayrılıkta neden MDD tezini savunanların yanında yer aldığını Kaypakkaya şöyle açıklar Sorgu'sunda:

Ben bu ayrılıkta MDD(Milli Demokratik Devrim)'i savunan grup içerisinde yer aldım. Türk Solu ve Aydınlik Sosyalist Dergi çevresi, tam ve -kelimenin gerçek anlamında- devrimci mahiyette olmamakla birlikte, TİP'e göre, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamdaki eylemlerine biraz daha fazla ilgi göstermeye çalıştı."

Yıl 1969'u gösterdiğinde FKF dördüncü kurultayını yapar ve bu kurultay FKF tarihinde de, Kaypakkaya'nın yeni bir yol ayrımına gelmesinde de bir dönemeç olur. Bu kurultayda FKF adını Dev-Genç olarak (Devrimci Gençlik Federasyonu) değiştirir ve bu adımla birlikte Dev-Genç, devrimci öğrenci hareketinin en sivri ucu, "militan" gençliğin örgütü ve küçük burjuva eylemlerin odağı haline gelecektir. FKF'nin adını Dev-Genç olarak değiştirdiği bu kurultay, yeni bir ayrılığa tanık olur.

Ve biz doğrudan tanığından, Kaypakkaya'dan dinleyelim bu bölünmeyi:

"1969 yılında FKF'nin DEV-GENÇ'e dönüştüğü kurultayda, DEV-GENÇ ve Aydınlik Sosyalist Dergi içinde de ayrılık oldu: Ben bu ayrılıkta Proleter Devrimci Aydınlik ve İşçi-Köylü dergi ve gazetesi çerçevesindeki arkadaşların grubunda yer aldım."

Bir yandan doğrudan pratik, öte yandan devrimci teoride kat edilen mesafe, Kaypakkaya'da bilinç sıçramasına yol açar ve bunun sonucu olarak da içinde yer aldığı PDA grubunun pasifist ve Mihri Belli'nin sağcı çizgisinden kopmayan yüzünü daha iyi görmeye başlar. Bir yanda, kanlı çatışmalara dek varan gençliğin kendiliğinden gelen mücadelesini temsil eden aktif mücadele çizgisi ve buna önderlik eden gençlik liderleri, öbür yanda, her türlü radikal mücadeleyi yadsıyan bir çizgiyi temsil eden Şafak grubunun ve bu arada Mihri Belli'nin sağcı, pasifist çizgisi karşı karşıya gelmişti.

Kaypakkaya ve etrafında kümelenen M-L muhalefet, gençliğin eylemleri küçük burjuva karakterinden dolayı bir takım zaaf lar ve açmazlardan muzdarip de olsa, bu aktif eylemler karşısında PDA'nın bu mücadeleyi dışarıdan seyreden pasif ve sağcı duruşunun onu gençlik

kitesinden kopardığını görüyordu. Böylece Kaypakkaya önderliğindeki Marksist-Leninist muhalefet, sonradan TİİKP adını alacak olan PDA'nın Marksizm-Leninizm adına revizyonizmi savunduğu ve uyguladığını pratik içinde üst üste binen deneylerle apaçık gördü. Zira, PDA revizyonizmi Mihri Belli ile köprüleri attıktan sonra bile, M-L örtüsü altında onun sağcı görüşlerini savunmaya devam ediyordu.

Kaypakkaya'yı dinliyoruz:

"PDA kliği, gençliğin, gittikçe ağırlaşan faşist baskılara karşı şehitler vererek yürüttüğü militan mücadelesini dışardan seyretmekle ve ona sövmekle yetindi. Bu, onun gençlik kitesinden tamamen kopmasında yol açtı..."

Öte yandan PDA revizyonizmi, demokratik devrimin özünü toprak devrimi olduğunu reddediyordu. Köylülerin devrimci rolünü reddediyordu. Silahlı mücadeleyi 'henüz şartların elverişli olmadığı' gerekçesiyle reddediyordu. Marksist-Leninist devlet ve devrim teorilerini reddediyordu. Milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını reddediyordu. Burjuva milliyetçiliği devam ediyordu...

Uluslararası planda, dünya komünist hareketiyle modern revizyonistler arasında ortacı bir tutum benimsedi. Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonistlerin iktidarı tekrar ele geçirdiği, proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğüne dönüştüğü reddediliyordu.... Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tecrübeleri reddediliyordu.

Sonradan TİİKP olarak adlandırılan burjuva kulübü bu şartlarda, bu ideolojik temel üzerinde doğdu. Bir yandan başlıca konularda modern revizyonist çizgiyi sürdüren PDA kliği, daha sonra Mao Zedung Düşüncesi'ne el attı. Bu nasıl mümkün oldu? Elbette Mao Zedung Düşüncesi'nin özünü bir kenara bırakarak..."

Tam da bu gelişme ve çelişmelerle süreç devam ediyorken, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi kapıyı çalıyordu. İşçi sınıfının kendiliğinden gelme bu muazzam direnişi, PDA saflarında, Kaypakkaya önderliğindeki M-L muhalefet için bir bakıma bir dönemeç oldu. Muhalefet, Kaypakkaya'nın sözleriyle, bu direnişten "gereken dersi çıkarttı". PDA içinde geçmişten beri izlenen çizginin teslimiyetçi ve sağcı niteliğine ışık tuttu bu direniş. İzlenen çizginin revizyonist niteliğini açığa çıkarmada bu direniş tam bir turnusol kağıdı işlevi gördü.

Kaypakkaya'yı yinelemek gerekirse, pratik içinde olan, kitlelerle bağları olanlar direnişten en büyük dersi çıkarırken; kitlelerden kopuk olan başta yönetime çöreklenmiş olan kesim bir santim bile ileri

gitmediler, salt bazı kozmetik düzeltmelerle yetindiler; süre gelen sağcı ve teslimiyetçi çizgi olduğu gibi korundu. Başlangıçta, Büyük İşçi Direnişini izleyen sıkıyönetim döneminde ve koşulların zorlayıcı baskısıyla az çok doğru raya çekilen çizgi, “çok önemli zaafılara rağmen ilk defa olarak kanun dışı bir örgütlenme ve mücadele yolu” tutulmasına karşın, koşullardaki bir iyileşme ya da sıkıyönetimdeki biraz gevşeme, az çok umut veren bu gelişmeyi de alıp götürdü ve eski tas eski hamama dönüldü.

Ne ki, bu kez de, varolan teslimiyetçi ve pasifist sağcı çizgiyi gizlemek için “palavra edebiyatı” yoluna gidildi. Bir yandan halk savaşı yere göğe sığdırılmazken, öte yandan, halk savaşı, yalnızca boş bir işaret levhası gevezeliği olarak kaldı. Mao Zedung, sağa sıçrayışlarının maskesi haline geldi. Ama şu da bir gerçektir ki, kitlelerden iyiden iyiye kopan revizyonistler, bazı noktalarda eski sağcı görüşlerinden tornistan da etmişlerdi. Örneğin, “devlet, ordu ve sıkıyönetimin sınıf muhtevası gibi Marksizmin-Leninizmin alfabesi olan konularda”. Ve dahası, adım adım modern revizyonizme tavır alma gibi.

Ama dahası vardı: Kaypakkaya, bunların, iktidarın halk savaşı yoluyla parça parça ve kırlardan şehirlere doğru alınacağı tezini de kabul etmiş göründüklerini yazıyor ve ekliyor: Fakat diyor bu değişme bile oportünistçe ve sahtekarca oldu. Sanki öteden beri aynı şeyleri savunuyorlarmış pişkinliği ile yaptılar bu işi.

Ne var ki, birçok temel noktada, devrimin amaç ve fikrinde demokratik devrimin özünü kavramaktan uzak kaldılar. Daha da önemlisi, bu savunur gözüktükleri tezleri yalnızca lafta savundular; iş pratiğe geldiğinde revizyonist çizgilerinden asla kopmadılar. Marksist-Leninist kanatla burjuva önderlik arasındaki mücadele birçok temel konuda sürüp gitti: Gerek legal yayın faaliyetinin esas olması, gerek işçi-köylü çalışma komiteleri ve bürolar şeklindeki örgütlenme, köy çalışmasının tali bir çalışma halinde ele alınması, illegal faaliyetin ikinci plana itilmesi, burjuva demokrasiden medet umulması, baş ve temel çelişmenin yanlış tespiti, toprak devriminin yadsınması gibi birçok konuda her iki kanat arasındaki mücadele sürüp gitti.

Ve Şubat 1971 Genelgesi ile de M-L muhalefeti hedef tahtasına koyarak partilileri aldatma yoluna gittiler. Nihayet, Nisan toplantısında Kaypakkaya etrafındaki M-L muhalefet, “Özeleştiride Cesur ve Samimi Olalım” başlıklı yazıda, esaslı ve samimi bir özeleştiriyi üzerinden geçmişteki revizyonist pisliklerin süpürülüp atılmasını ister. Fakat onlar geçmişteki revizyonist çizgide kazığı çakmışlardı ve özeleştiriyi yapmaya yanaşmadılar. Ayrıca M-L kanadın 11 ilke halinde özetleyip toplantıya

sunduğu ilkelerin oylanmasını da engellediler.

11 ilkede M-L muhalefet tarafından ileri sürülenler özetle şunlardı:

- 1- Köylük bölgelerde faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.
- 2- Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
- 3- İlegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.
- 4- Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esastır.
- 5- Stratejik savunma içinde taktik saldırılar esas, taktik savunma talidir.
- 6- Bu dönemde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir.
- 7- Şehirlerde (büyük şehirlerde), stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir.
- 8- Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir.
- 9- Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.
- 10- Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklere dayanmak talidir.
- 11- Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

Kaypakkaya ve yoldaşları ya da Marksist-Leninist muhalefet, daha 1971'in ilk aylarında, PDA'ya çöreklenen burjuva önderliğin iflah olmayacağı noktaya gelip dayandığını anlamışlardı. Fakat iç mücadele aracılığıyla gerek parti içindeki sağlam ve militan kadroların eğitilmesi ve gerekse önderliği M-L tüylerinden yolup çırılçıplak hale getirerek revizyonist yüzlerinin sergilenmesi, Kaypakkaya önderliğindeki M-L kanadın önünde acil bir görev olarak duruyordu. Nitekim M-L kanadın bir umudu da sıkıyönetimin hallaç pamuğuna çevirdiği eski çalışma tarzı ve mücadele biçimlerinin parti içindeki kadroları sarsıp revizyonist çizginin açığa çıkmasına yardım edebileceğiydi. Ne ki, M-L kanadın tüm çabaları, yukarıda da sözünü ettiğimiz özeleştiriyi talepleri boş kubbede yankılanan bir seda olarak kaldı ve burjuva önderlik hiçbir şeye yanaşmadı. Ne nisan toplantısı ne sosyalist kurultay hiçbir sorunu çözemedi. En soylu amaçlar boş sözler, en büyük gerçekler de birer bayağılık halini almıştı onlarda.

7-8 Şubat 1972 yılındaki DABK toplantı kararları TİİKP saflarına bomba gibi düştü. Revizyonist önderlik telaşa kapılmıştı. Bu kararların, M-L muhalefetin tümüyle olmasa da bazı pratik ve teorik sorunlarını “derli toplu ifade” etmesi bakımından son derece önemliydi. Bu

kararla birlikte TİİKP'e karşı görüşlerini daha kesin ve tam hale getiren Kaypakkaya önderliğindeki muhalefet, "kopuşun" da önlenemez sonuna gelmiş bulunuyordu. Bu anlamda da bu kararlar bir dönüm noktasıdır.

İşte on maddelik kararların en can alıcı bölümünün özeti:

Gerek dünya ölçeği ve gerekse bu ölçeğin bir parçası olan ülkemizde nesnel koşullar devrim için son derece elverişli ve idealdir. Emperyalizm ve yerli gericiler cephesinde buhranlar buhranları izlemekte ve bu da karşı-devrimci cephenin azgınca saldırılarına neden olmaktadır. İşçi sınıfı ve devrimci halklar ise, bu saldırıya karşı heybetlice ayağa kalkmakta, gerici şiddete karşı devrimci şiddetle yanıt vermektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın çoğu ezilen halkları işçi sınıfının önderliğinde silahlı mücadele yürütmektedir. Türkiye de bu durumdan bağışık değildir. Türkiye'de de işçi sınıfı, yoksul köylülük ve diğer devrimci sınıf ve katmanların mücadelesi son yıllarda kaplı çatışmalara varacak denli gelişmiştir. İşçi sınıfı ve yoksul köylülüğün büyük çoğunluğu kurtuluşlarının ancak silahlı mücadeleyle olacağını kavramış durumdadır. Yapılacak tek şey şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisi ekseninde kırık bölgelerde kitlelerin başına geçip silahlı mücadeleyi örgütlemektir. Bu çizgiyi izlemeyen bir komünist hareket bu ada layık değildir. Bu yolu tutmayan bir komünist örgüt de yığınlardan koparak tecrit olur.

Dolayısıyla, hareketimiz, kararlılık ve direşkenlikle kitlelerin başına geçip onları silahlı gerilla mücadelesi çizgisinde seferber edeceğine, eskiden beri muzdarip olduğu sağ hataları devam ettirmekte ve bunları yeni bir biçim altında sürdürmeye devam etmektedir. Silahlı mücadele sözde savunulmakta, özde ise yadsınmaktadır. Ne mücadele ve ne de örgüt biçimleri silahlı mücadeleyi ilerleten değil, köstekleyen bir faaliyet ve örgüt biçimleri olarak işlev görmektedir. Mevcut sağcı çizgi, silahlı mücadele vermek yerine, onu belirsiz bir geleceğe ertelemek için silahlı mücadelenin başlatılmaması için, gerek Lenin'in devrim kitlelerin eseri olacaktır şeklindeki doğru önermesinden amaca uygun olmayan sonuçlar çıkarmak, gerek ülke çapında örgütlenmeyi silahlı mücadelenin temel koşulu haline getirmek örneklerinde olduğu gibi, her türlü teorik ve pratik cambazlıklara baş vurmaktan geri kalmamaktadır.

Bu Kararlarda, "Acil görevlerimiz şunlardan ibaret olmalıdır" şeklindeki 9. maddesinde de "anın" görevlerine işaret ediliyor. Bu görevlerin ilk ve temeli, silahlı mücadeleye elverişli alanların seçilerek kadroların çoğunun bu alanlara seferber edilmesi ve anın silahlı mücadele örgütü olarak gerilla birimlerinin oluşturulması görev olarak saptanmaktadır.

Ve nihayet, DABK kararlarında, silahlı mücadeleden ışık görmüş gibi

kaçan revizyonizm için en öldürücü tespite gelir sıra:

"Eğer gerekliyse çok kısa bir propaganda ve ajitasyon faaliyetinden sonra derhal gerilla eylemlerine girişilmelidir."

Bu kararlar TİİKP burjuva kliğini çileden çıkarır ve son bir defa kliğin önderliği ile görüşür. Tarih, 26 Mart 1972'dir. Ne var ki, bu toplantıdan sonra TİİKP'le ipleri tümüyle koparır. Zira onlar artık iflah olmaz bir noktaya dek gelmişlerdi ve hatta Kaypakkaya'nın deyimiyle, "26 Mart 1972 tarihinde 'birliği korumak için' (!) tartışmaya çağdırdıkları iki arkadaşta, haince bir silahlı komplo düzenleyecek kadar alçalmışlardı".

Ve 26 Mart tarihli bu toplantı örgütsel ayrılığın kesinleştiği son toplantı olacaktı. Bu toplantıda M-L kanattan, hizipçilik yaptıkları gerekçesiyle özeleştirme istemişti burjuva önderlik. M-L ise "revizyonizme karşı mücadele ettikleri için özeleştirme yapmazlar" savıyla yanıtladı bu talebi. Hizipçilik suçlamaları da reddedildi bu toplantıda. Yapılacak olan parti kongresi de revizyonistlerin önderliğinde ve onların seçtiği çömezleri üzerinden yapılacağı ve dolayısıyla M-L kanattan çok sınırlı sayıda insan, Kaypakkaya'nın sözleriyle bir veya iki kişi ancak katılabilecekti. M-L kanat, kendi teklif edeceği delegelerin de kongreye katılmasını koşuluyla kongreye katılabileceklerini açıkladılar. Teklifleri reddedildi ve böylece M-L kanat kongreye katılma imkanından yoksun kalmıştı. Ve böylece örgütsel ayrılığa son nokta konmuştu.

M-L kanadın katılmasının olanaksız olduğu bu kongreden Marksist-Leninistler'in beklentileri vardı. Bunu da şöyle açıklayacaktı aynı yazısında Kaypakkaya yoldaş:

"Kongreden Marksist-Leninistler'in beklediği fayda şuydu: Devrimci düşüncüyü bütün kadrolara ulaştırmak, duruma göre ya iflah olmaz revizyonist önderliği tasfiye edip devrimci bir önderlik kurmak, ya da saflara kazanılan kadrolarla yeni bir örgütlenmeye gitmek. Çünkü kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış iki ayrı ideoloji ve politika aynı teşkilat çatısı altında barış içinde bir arada yaşayamazdı. Ya biri hakim olacaktı, ya da diğeri. Sapma içinde olanlar dostça eleştiri ve ikna yoluyla düzeltilemediği taktirde, yani iflah olmaz oportünistler olduklarını davranışlarıyla ispatladıkları taktirde, halka hizmetin bir tek yolu kalır: O da örgüt içi iktidarı iflah olmazlardan almak, bunları örgütten temizlemek. Bu, proletarya ile burjuvazi arasında bir iktidar mücadelesidir. Bu hakkı burjuvaziye tanıyıp proletaryaya tanımayanlar, açık veya gizli halk düşmanlarıdır.

Kongre, Marksist-Leninistler için hiçbir fayda sağlamayacaktı. Burjuva önderlik revizyonist çizgisini, daha şimdiden sağladığı çoğunluğa

dayanarak, kongre kararı haline getirecekti. Marksist-Leninistler kuru gürlütücü çoğunluğun oyları karşısında düşüncelerini ifade etmek imkânını bile bulamayacaktı. Düşüncelerini ifade etmeleri halinde de bunlar dört duvar arasında boğulup kalacaktı.

Ayrıca Marksist-Leninistler'e örgüt içinde hayat hakkı kalmamıştı.

Bu şartlar altında örgüt içinde kalarak mücadeleye devam etmek hem imkânsız, hem de faydasızdı. Proletaryaya ve halka hizmetin yolu artık revizyonist klikten örgütsel olarak da ayrılmaktı. Marksist-Leninistler de öyle yaptılar. Burjuva disiplini reddettiler. Ona karşı cepheden mücadele etmeye karar verdiler."

Haziran 1972 tarihli, "Şafak Revizyonizmi İle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi" başlıklı önemli makalesinde, yoldaş Kaypakkaya, bu nihai kopuşu şöyle açıklıyor:

"Eski adıyla Proleter Devrimci AYDINLIK (PDA), bugünkü adıyla ŞAFAK hareketi saflarında iki kanat arasında bazen açık, bazen gizli, bazen sert biçimlere bürünerek, bazen yumuşayarak ama kesintiye uğramaksızın sürüp gelen mücadele, nihayet iki kanadın aynı örgüt içinde bir arada durmalarının artık tamamen imkânsız olduğu bir noktaya gelip dayandı. Şimdi proleter kanat, revizyonit-burjuva klikle bütün bağlarını bıçakla keser gibi kesip atarak, Marksist-Leninist temeller üzerinde yeniden örgütlenmeye girişmiş bulunuyor."

Merkezinde, hem pratikteki yol göstericiliği ve hem sert pratik mücadeleyle ayrılmazcasına birleşmiş teorik ve taktik kuramcılığıyla yoldaş Kaypakkaya'nın olduğu Marksist-Leninist muhalefetin PDA ve sonradan ŞAFAK revizyonizmine karşı verdiği ideolojik, politik ve örgütsel mücadele, kendi kökü ile zorunlu hesaplaşma son noktaya varacak ve, 1972 Martında örgütsel kopuşla noktalanacak ve 24 Nisan 1972 yılında da kurucu-kuramcı yoldaş Kaypakkaya'nın önderliğinde TKP/ML devrimci yaşamın yaşayan gerçeği olarak devrim ve sosyalizm davasının amaç ve fikrine gerçek bir yanıt, Türkiye proletaryasının sürekli ve genel çıkarlarının temsilci öncü örgütü olarak sınıf mücadelesi sahnesinde yer alacaktı.

Hiç şüphesiz ki, Kaypakkaya önderliğindeki ML muhalefetin TİİKP'le cenkleşe cenkleşe verdikleri mücadele sonucu ortaya çıkan örgütsel kopuş zorunlu bir "erken kopuş"tu. Koşulların zorlayıcısı baskısından dolayı kapıya dayanan bu erken kopuş, Marksist-Leninist muhalefetin görüşlerinin TİİKP tabanı içinde yeterince yankı bulmamasına, göğüs göğüse verilen iki çizgi mücadelesine karşın, bunun salt belirli kesimle sınırlı kalmasına neden olmuş ve TİİKP revizyonizmine yöneltilen

eleştirilerden taban yeterince haberdar olamamıştır. TİİKP'in etkisi altındaki kadro ve üyeler muhalefetin görüşleri konusunda esas olarak aydınlanma olanağı bulamamışlardır. Bu görev ML kadrolarındı; ama buna da zaman bulunamamıştı. Ne var ki, bu, parti içinde mücadele imkânı bulamayan M-L muhalefetin iradesi dışında gelişen zorunlu bir durumdu. Parti içinde iki çizgi mücadelesi yolunun tıkanması, M-L kadrolarının elini-kolunu bağlamıştı.

KAYPAKKAYA'NIN SINIF MÜCADELESİNDE KOMÜNİST PARTİSİ'NE VERDİĞİ ÖNEM

Şu bir gerçek ki, yoldaş İbrahim Kaypakkaya'yı dönemin THKO ve THKP-C gibi küçük burjuva ihtilalci örgüt önderlerinden, Deniz ve Mahirlerden ayırt eden temel ayırım noktalarından biri de devrimin hazırlanışı, devrim ve sonrasında Komünist Partisi'ne verdiği o son derece büyük önemdir. O, partisiz devrim tezi güzergâhını kullananların tam karşısında yer alarak proletaryanın Öncüsü olarak Komünist Partisi olmadan devrimin ne hazırlanabileceğini ve ne de gerçek bir devrime imza atılabileceğini çok iyi biliyordu.

Daha Ocak 1972 yılında TİİKP Program Taslağının Eleştirisi'ne, Parti sorunu ile başlamıştı. O, Komünist Partisi'ne öylesine büyük önem veriyordu ki, Lenin'in yıllar önce sorduğu şu soruyu Türkiye açısından ele alarak en eksiksiz, en ideal ve en doğru olana varmaya çalışıyordu. Lenin'in sorusu şuydu: Bilimsel olarak doğru olması ve proletaryanın siyasi bilinçlenmesine katkıda bulunması için partimizin adı ne olmalıdır?

Yoldaş Kaypakkaya, bu soruyu çok yönlü olarak Türkiye koşulları üzerinden tartışır ve şu sonuca varır: Hareketimizin niteliğini ve nihai hedeflerini en kesin, en açık ve en doğru bir şekilde ifade eden ve pratikte de işçi sınıfının ve diğer emekçilerin bilinçlenmesine katkıda bulunan ve bizi her türden sosyalizm hainlerinden ayıran adlandırmanın TKP(M-L) olacağı açıktır. Ve ekler: Her şeyden önce, TKP(M-L) bilimsel olarak doğrudur. Ve bizim nihai hedefimizin tam ve açık bir ifadesidir.

Partimizin adı noktasında bu denli titiz davranan yoldaş Kaypakkaya'nın devrimin temel bir aracı olan Komünist Partiye verdiği önem kendiliğinden anlaşılır olsa gerektir.

Bilinir ki, proletaryanın iktidar mücadelesinde birçok devrimci mücadele örgütü vardır. Ne ki, Parti, proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek biçimi, devrimci silahlı mücadeleyi yöneten, proletaryayı devrime taşıyan temel mücadele örgütüdür. O, her şeyden önce, proletaryanın savaş kurmay heyeti, proletaryayı devrime hazırlama aleti olarak tüm sınıfın öncü müfrezesidir. İşçi sınıfının en bilinçli, en atılgan,

en iyi unsurlarından oluşan Parti, proletaryanın irade ve eylem birliğinin billurlaştığı, sıkı bir demir disiplinle kenetlenen, özeleştiriyi varoluşunun temel koşulu sayan, proletaryayı iktidar uğruna mücadeleye, devrime hazırlayan devrimci bir örgüttür.

Böyle olduğu içindir ki, yoldaş Kaypakkaya, revizyonizmle örgütsel planda ipleri kopardıktan hemen sonra, 24 Nisan 1972 yılında yoldaşlarıyla birlikte TKP/ML'yi kuracaktır. Zira o da bilmektedir ki, burjuva-feodal devletle, merkezileşmiş, birleşmiş bu karşı-devrimci aygıtla baş edebilmenin, anti-emperyalist, anti-feodal devrimin yapılabilmesini koşulu, bu devrime önderlik edecek savaş kurmay heyetidir, öncü müfrezedir, bu da proletarya partisinden başka bir şey olamaz.

Daha da önemlisi, Çin devrimi pratiği ve bu pratiğin yetkinleştirdiği teoriye dayanarak yoldaş Kaypakkaya, defalarca belirtmiştir ki, bizimkisi gibi koşullardaki bir ülkede Komünist Partisi, iktidarı burjuva-feodal faşist boyunduruktan çekip almak için bir savaş aleti ve savaş genel kurmaydır. Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedeki Komünist Partisi, kapitalist ülkelerden farklı olarak "savaşçı parti" niteliğiyle ortaya çıkar. Ve çok daha önemlisi, bizde ve bizim gibi ülkelerde Parti, savaş ikliminde inşa olur; uzun süreli savaş içinde gelişir, güçlenir, deneyim kazanır ve çelikleşir. Kaypakkaya yoldaş da biliyordu ki, bizimkisi gibi bir ülkedeki savaşçı parti kimliği, partiye çok daha ciddi ve kesin önemi olan görevler yükliyordu. Örgüt işleyişi, disiplin, çalışma tarzıyla parti bir bakıma askerleşmek zorundaydı. Önündeki zor ve muazzam önem ve büyüklükteki görevlerin üstesinden gelebilmek ve dahası, silahların eleştirel gücünde ısrarla tutunabilmesi başka şeylerin yanında, askerleştirilmiş işleyiş tarzını tüm parti gözeneklerine yaymaktan ve bu tarzı partinin yaşam tarzı haline kararlıca getirmesinden geçer.

O, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizde Komünist Partisi'nin niteliğini ve görevlerimizi şöyle resmedecekti: "Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştirme metodunu uygulayan çelik disiplinli bir komünist partisi; böyle bir partinin önderliğinde halk silahlı kuvvetleri, yine böyle bir partinin önderliğinde halkın birleşik cephesi: İşte düşmanı yenmede kullanacağımız halkın üç silahı bunlardır."

Görülüyor ki, Kaypakkaya yoldaş, Çin devrim deneyimi örneğine yaslanarak Parti-Ordu-Cephe üçlüsünü burjuva-feodal faşist iktidarının alt edilmesinin zorunlu silahları olarak görür. Bu üç temel silah içinde partiye özgün ve özel bir rol yükler. Parti, ordunun da cephenin de üstündedir ve önderlik rolü onundur; işin odağında olan Partidir. Böylece

de cephe ve ordularla arasına sınır çizgisini, bu çizgide, de tüm kesinliği ile çeker. Uzun süreli savaş üzerinden, devrimin tüm görevleri ancak Komünist Partisi aracılığı ve onun önderliğiyle yerine getirilebilir ve devrim muzaffer olabilecekti. Çünkü o da biliyordu ki, Lenin'in yıllar önce söylediği gibi, "proletaryanın iktidar mücadelesinde örgütten başka silahı yoktur." Ve bu silah her şeyin merkezindedir ve devrimin hazırlanmasının da, devrimin de, devrim sonrasında da önder ve Öncü gücüdür.

KAYPAKKAYA YOLDAŞIN TÜRKİYE DEVİMİNE DAİR GÖRÜŞLERİ

Yoldaş Kaypakkaya'nın gerek henüz TİİKP içindeyken ve gerekse örgütsel ayrılıktan sonra kaleme aldığı beş temel belge, Şafak revizyonizminin eleştirisi üzerinden Türkiye devrimine sunduğu ideolojik-politik-örgütsel-askeri seçenekler bütünlüğüdür.

O, sırasıyla, Aralık 1971 yılında, "Türkiye'de Milli Mesele", Ocak 1972'de "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" yazısını ve gene aynı ayda "TİİKP Program Taslağının Eleştirisi" ve "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, İkinci Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası Ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" adlı eleştirel makaleleri kaleme alır. Ve nihayet örgütsel ayrılıktan sonra da Haziran 1972 yılında "Şafak Revizyonizmi İle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni Ve Gelişmesi TİİKP Revizyonizminin Genel Eleştirisi" başlıklı çalışmasını kaleme alır.

O bir yandan bu yazılarıyla devrimimizin üzerine parlak bir ışık tutup gerçek bir seçenek sunarken, bir yandan da içinden kopup geldiği Şafak revizyonizminin "lafazanlığının eleştirel gücü" yerine, "silahların eleştirel gücünü" geçirecektir. O, beş temel belgede ortaya konan bu ideolojik-politik çizginin hem mimarı ve hem de uygulayıcısıydı.

Yoldaş Kaypakkaya, yukarıda sözü edilen ve hemen hepsi 1971 ve 1972 yıllarında yazılan makaleleri ile devrimimizin niteliği, yolu, perspektifleri, itici güçleri ve hedefleri, temel ve baş çelişme, halk savaşı, devlet ve onun niteliği gibi konulara ekonomik ve toplumsal yapımızın analizi temelinde bütünlüklü yanıtlar getirir. Onun Kemalizm, Cumhuriyet tarihi ve Ulusal sorun konusunda makyajsız gerçeği göstererek resmi statükoyu ve tabuları parçalayan son derece yeni ve parlak çözümlerini saymıyoruz bile. Ve elbette ki, son başlıklarda ele alacağımız ve onun görüşlerinde maya rolü gören UKH içindeki sağlam duruşunu da şimdilik bir yana bırakarak konuşuyoruz. Ne ki belirtmeden edemeyeceğimiz bir şey var ki, o da, onun görüşlerinin, hem bir zincire

varmak üzere iç içe geçerek birbirini tamamlayan ardışık halkalar dizisiydi ve, hem de, diyalektik bir iç mantık tutarlılığı içinde devrimimizin amaç ve politikalarına eşsiz bir anahtar sunan bütünlüklü tabloydu.

Neydi bu tablonun kendisi?

O, bu bütünlüklü tablonun kendisini, yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik-sosyal yapının dolaysız sonucu olarak ortaya koymuştu. Şüphesiz ki, Ekim ve Çin devriminin “genel standartları”, kendi toplumumuzun ve ülkemizin kendine özgü doğru bir tahlili ile kaynaştırılabilirse ancak karşılık bulabilirdi.

Yoldaş Kaypakkaya, işin bu yanına büyük bir ehemmiyetle sarıldı. Onun Kemalizm ve Ulusal Sorun tahlili, Kurtuluş savaşı ve sonraki sürecini adım adım sorgulayarak yeni ve gerçek olana varan titiz ve zengin çalışması genelin özgüle uyarlanmasında aşılması gereken zorunlu eşikti. Onun bu konulardaki sağlam bakış açısı olmasaydı eğer, devrimimize getireceği yanıtlar da zamandaşları gibi sığ ve sınırlı olmaktan öteye gitmeyecekti. Ancak bu konularda kendisine yolu açtıktan ve önceliyle, köküyle tam bir kopuşu sağladıktan sonradır ki, Marksizmin evrensel damarlarıyla özgül olanın zengin bir sentezi ile genel tabloyu resmedebildi:

Yarı-sömürge ve yarı-feodaliteden uç veren iki temel çelişmenin, anti-emperyalist ve anti-feodal çelişmelerin demokratik devrimin özüne temel teşkil ettiğini belirgin bir biçimde ortaya koydu. Bu çözümleme, ülkenin sosyo-ekonomik yapısının sonucuydu ve, diğer tespitlerin de dayanak noktasıydı. Bu iki temel çelişmenin, yani emperyalizmle ülke halkı ve feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişmeler olarak ifade edebileceğimiz bu iki temel çelişme, içinde bulunduğumuz devrimin niteliğini bize verir.

Bu çelişmeler de ancak demokratik halk devrimi yoluyla çözümlenebilirler. Bu şu anlama gelir ki, yarı-sömürgecilikten dolayı bir milli devrim, yarı-feodaliteden dolayı da bir demokratik devrim, verili sürecin, yani demokratik devrim sürecinin niteliğini ortaya kayarlar. İç çelişmenin baş çelişme olduğu dönemlerde, yani feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişmenin baş çelişme olduğu devrim aşamasında, devrimimiz, demokratik halk devrimi, dış çelişmenin baş çelişme olarak öne çıktığı işgal vb., durumlarda da, yani emperyalizmle (işgalci emperyalizmle) ülke halkı arasındaki çelişmenin baş çelişme olarak öne çıktığı devrim aşamasında da, devrimimiz, milli devrim biçimine bürünür. Bu şu demektir ki, ülkemizde, devrimimizin milli yanı ile demokratik yanı hem ayrıdır ve hem de birleşmiştir. Ayrıdır çünkü, her ikisi de farklı devrim aşamalarında öne çıkarlar; birleşmiştirler çünkü, her iki devrim aşaması iç içe geçmiştir; feodalizm emperyalizmin toplumsal dayanağıdır,

dolayısıyla, feodalizme vurulan darbe, emperyalizme vurulan darbedir de.

Böylesine bir devrimin itici güçleri proletarya, köylülük, küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı; hedefleri ise emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmdir. Bizdeki koşullar altındaki bir ülkede, faşizm süregelen karakterlidir, komprador burjuvazi ile toprak ağalarının ortaklaşa diktatörlüğüdür. Anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelenin ya da cephenin sınıfsal muhtevasıyla anti-faşist mücadelenin sınıfsal muhtevası da aynıdır. Demokratik halk devriminin birinci aşamasındaki amacı, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizm gibi üç büyük dağı devirip, özgür, bağımsız, demokratik bir toplumu inşa etmek, yani anti-emperyalist ve anti-feodal çelişmeleri çözmekken, devrimimizin ikinci aşaması, devrimin sürekliliği şiarı eşliğinde, burada durmaksızın daha ileriye, sosyalizm ve komünizm aşamasına devrimi taşımaktır.

Böylesi bir devrimi gerçekleştirmenin yolu ise, ya da burjuva-feodal iktidarı alt etmek için de, “uzun süreli savaş stratejisi” eşliğinde, kızıl politik üs alanlarına, gelecekteki demokratik halk iktidarının rüşeym halindeki ilk çekirdekleri olacak olan kızıl politik üs alanlarına yaslanarak halk-gerilla savaşını, mücadelenin esas biçimi haline getirmektir. Açık ki, böylesi koşullarda bir ülkede, mücadelenin esas biçimi savaş, örgütlenmenin esas biçimi de ordu olacak ve devrimci şiddet ya da devrimci silahlı mücadele devrimimizin temel biçimi olarak özgünlük kazanacak ve parti “savaşçı parti” niteliğine bürünecektir. Pek açıktır ki, böylesi bir strateji, şehirlerin kırlardan kuşatılması çizgisini öngörecektir ve bu uzun zamana yayılan uzun soluklu, inatçı ve yakıcı bir kavgaya denk gelecektir. Dolayısıyla devrimimizin askeri çizgisi iktidarın parça parça ele geçirilmesini öngören “kırlardan şehirlere” doğru bir çizgi olacaktır. Bu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemizin ortaya çıkardığı bir tablodur.

Yoldaş Kaypakkaya ısrarla vurgulamıştır ki, “şehirlerin kırlardan kuşatılması” stratejisini tayin eden şey, devrimle karşı-devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin köylerde, şehirlere nispetle, daha fazla devrimin lehine olmasıdır. Karşı-devrim zincirinin en zayıf halkasının köylük bölgelerde olmasıdır.

Ve devamla aynı yerde, bu çözümlemesini, bugüne ışık tutar gibi sürdürür: “Feodalizmin giderek çözülmesi ve ona bağlı olarak köylü nüfusunun azalması halinde de, bu strateji geçerliliğini korur. Çünkü yarı-sömürge (veya sömürge) şartları, büyük şehirlerde kuvvet ilişkisini karşı-devrim lehine değiştirmiştir. Meseleye diyalektik materyalist gözle, karşılıklı kuvvet ilişkileri açısından bakmak yerine, bu baylar ‘köylü nüfusunun çoğunlukta olması’ gibi, bazı şartlarda hiçbir anlamı olmayan

(mesela Çarlık Rusya'sı şartlarında) bir formül açısından bakıyorlar ve bu formüle uymayan durumları reddediyorlar. Ve sonuç olarak da, kadroların kafasında, köylü nüfusunun azalması halinde, 'şehirlerin köylerden kuşatılması' stratejisinin doğru olmayacağı yolunda bir kanaat uyandırıyorlar!". Hiç şüphesiz ki, şehirlerin kırlardan kuşatılması stratejisinde, "uzun süreli ve dağınık halk-gerilla savaşı" onun temel teorik görüşlerinde baş köşeye yerleşir.

Son derece önemli olan bir nokta da milli burjuvazinin devrimimizdeki rolüdür. O, halkın birleşik cephesinin stratejik bir müttefiki olarak devrimimizde yer alır. Halkın birleşik cephesi, işçi-köylü temel ittifakı üzerinde yükselir; küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin devrimci kanadı da cephenin bir bileşeni olarak yer alır.

Proletarya, devrimimizin ideolojik-politik önderi, köylülükse devrimimizin gövdesi olarak "temel güçtür". Devrimimizdeki köylülüğün bu ayırt edici özelliği son derece önemlidir ve köylü-toprak devrimiyle de dolaysızca bağlantılıdır. Açıktır ki, özünü toprak devriminin oluşturduğu böylesi bir devrim, ilk aşamasında, esas olarak köylülüğün gereksinimlerini ifade eder.

Onun PDA revizyonizmi ile polemik içinde, vuruşa vuruşa geliştirip olgunlaştırdığı "Beş Temel Belge" adıyla anılan tezleri ve özellikle de Aralık 1971 yılında yazıp, TİİKP'le örgütsel ayrılıktan sonra aslına bağlı kalınarak yeniden kaleme alınan "Türkiye'de Milli Mesele" adlı yazısı ile, Ocak 1972 yılında kaleme alıp TİİKP revizyonizmi ile ayrılıktan sonra Ağustos 1972 yılında yeniden kaleme alınan "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, İkinci Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" Türkiye toprağına düşen bir bomba idi. Bütün resmi tarih, tüm bir revizyonizm, baştan sona ve esaslı bir biçimde eleştiri süzgecinden geçiriliyor ve bu eleştirel imbikten TKP/ML'nin program niteliğindeki tezleri damıtılıyordu.

Yoldaş Kaypakkaya, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, yani ezilen, bağımlı, uyruk bir ulusun ayrı bir devlet kurma hakkını açık ve kesin bir dille savunur ve bu konuda Leninizmin bilinen tezlerinin izinden giderek şöyle açıklar: "Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi."

Kaypakkaya, her milliyetten işçi ve emekçilerin kardeşçe sınıfsal birliğini temel almış; ama, bununla yetinmeyerek, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını büyük kararlılık ve kesinlikle savunmuş ve desteklemiştir. Kürdün yok sayıldığı bir dönemde ulusal sorun konusundaki çözümlenmeleri, ancak, gerçek

bir komünist önderin ortaya koyabileceği çapta ve derinlikte görüşlerdi.

Kaypakkaya, daha kuruluş yıllarında Milli Kurtuluş Savaşı, yakın tarih ve Kemalizm konularında kendisinden önceki tüm teorik ve siyasal yaklaşımlarla "köklü bir kopuşu" gerçekleştiren tek komünist önder olmuştur. Milli Kurtuluş Savaşının Türk ticaret burjuvazisi, toprak ağaları, tefeciler ve az sayıdaki sanayi burjuvazisinin bir devrimi olduğu; milli burjuvazinin bu devrimin önderi değil, yedek gücü olduğu ve de bu devrimin önderlerinin daha savaşın içinde emperyalistlerle işbirliğine girerek emperyalizmin bir aleti haline geldiği, Kemalizm'in de komprador Türk büyük burjuvazisinin ve orta burjuvazinin sağ kanadının ideolojisi olduğu gibi son derece isabetli tespitler, bulutsuz havada çakan bir şimşek etkisi yaratmıştı.

Kemalist devrimin işçilerin ve köylülerin muhtemel bir toprak devrimi imkanına karşı gelişmiş bir devrim olduğu; Kemalist diktatörlüğün sözde demokratik özde ise askeri faşist diktatörlük şeklindeki tespitler, Kemalizm hayranlığına kesin olarak son veren yolu açan sarsıcı düşüncelerdi. Kaypakkaya'nın bu görüşleri kasvetli havayı dağıtmış ve, karanlık, bu tezlerle aydınlanmaya ve ölü hareketsizlik dağılmaya başlamıştı. Proletarya ve komşuları ilk kez yalın gerçeklerle karşılaşmış ve Kemalizm'in büyüğü bozulmuş, süngüsü düşmüştü. Yığınların gözleriyle gerçek arasına çekilen Kemalizm tül perdesi çekilip atılmıştı.

Kaypakkaya, Kemalizm putunu kıran, tabuları yıkanır.

Resmi statükonun geleneksel kalıpları parçalanarak yıllar yılı ikame edilmeye çalışılan modern mitolojinin büyüğü bozulmuştu. Toplumun her yanına sinen Kemalizm saygınlığı yerle bir olmuştu. Başka şeyler bir yana, partimizin kuruluş yıllarındaki bu sağlam ve dayanıklı saptamaları, Türkiye devrimci hareketinin gelişmesini köstekleyen ve onun gözlerini bağlayan en büyük engeli, tüm kesinliği ve keskinliğiyle yıkıyordu.

Kemalizmin sınıf karakterinin tutarlı tahlili, yakın tarihimizin tutarlı ve doğru bir tahliline de kapıyı açıyordu. Bu tahlillerin sonucuydu ki, ülkemizde cumhuriyet tarihinden beri sürüp gelen iktidarın komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü tanımına varılabiliyordu.

Yoldaş Kaypakkaya'nın milli kurtuluş savaşı, Kemalizm ve yakın tarihimizin tahliline ilişkin ortaya koyduğu görüşler son derece önemliydi; çünkü dönemin, küçük burjuva ihtilalci önderleri bile Kemalizm'le köklü bir kopuşu sağlayamadılar; Kemalizm, ulusal sorun ve cumhuriyet tarihinin analizinde bulanıklıktan, karışıklıktan ve "eski" resmi tezlerin peşinden sürüklenmekten kurtulamadılar.

Ve daha da önemlisi, Mahir Çayan gibi dönemin "entelektüel" küçük

burjuva kafalarından birisi bile, "Kemalizm, küçük burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden de Kemalizm soldur; milli kurtuluşçudur" diyebilmiş ve daha da önemlisi, "Öncü savaşı aşamasında olan THKP-C'nin küçük burjuva aydın çevrelerdeki müttefiki ancak Kemalistler olabilirler" tespitiyle "Kemalizm salgını"ndan kurtulamamıştır. Zamandaşları arasında yalnızca Kaypakakaya, tüm bu konularda en uzağa nişan almasını bilen dönemin tek komünist önderi olarak yönsüzlüğe ve yönelimsizliğe karşı "deniz feneri" olarak kaldı.

KAYPAKKAYA'NIN KATLEDİLMESİ VE DÜŞMAN KARŞISINDAKİ DURUŞU

Şu bir gerçektir ki, yoldaş Kaypakakaya'nın burjuva-feodal faşist aygıtın sivil-asker güçlerince üç ay süren korkunç işkencelerden sonra katledilmesi sıradan bir olay değildi. Sıradan bir olay değildi çünkü devletin istihbarat güçleri de biliyordu ki, O, sıradan bir insan ya da sıradan bir devrimci değildi. O, TKP/ML'nin kurucu-kuramcısı ve önderi idi. Onlar da biliyorlardı ki, onun görüşleri, Türkiye toprağına düşmüş yakıcı bir top mermisiydi; ülkemiz toplumunun fevkalade analizinden damıtılmış görüşlerdi. Marksizmin evrensel ve genel ilkelerinin Türkiye devriminin somut pratiğıyle kaynaştırılmasının en rafine temsilcisiydi O.

Kaypakakaya'nın komünist kimliği, ideolojik-politik formasyonu, düşünce derinliği, görüşlerindeki iç mantık tutarlılığı ve bu görüşleri yaşama geçirmedeki sarsılmaz kararlılığı, sınıf düşmanı güçleri harekete geçirmeye ve onu bir an evvel ortadan kaldırmaya iten temel nedenlerdi. Onun gibi bilgelikle mantık gücünün birleştiğı bir odak merkezin, komünist bir önderin yaşaması burjuva-feodal devlet için en büyük tehlikeydi. Onun yukarıda ana hatlarıyla ortaya koyduğumuz temel-teorik görüşleri, bu mimarının, bu uygulayıcısının elinde yaşama geçerse bozkırın kısa sürede tutuşması kaçınılmazdı.

Öyleyse, Partiyi bu komünist önderden, ona ışık veren ağırlık merkezinden yoksun bırakmak gerekti. Ve öyle de yaptılar. 18 Mayıs 1973'te onu katlederek partiyi, ışığını aldığı fenerden yoksun bıraktılar. Düşmanın onu katletmesi tam üç ay gibi uzunca bir süreyi almıştı. Onu lime lime doğradılar ama O, komünist kararlılığından bir santim bile geri adım atmayarak partiye, proletaryaya ve halka bağlılığın en yüce örneğini verdi. Düşman güçleri onu öldürmekle amaçlarına ulaşamadılar. Aradan geçen 40 yıl sonra, gerçek bir komünizm meşalesi olmayı hala sürdürüyorsa, bu demektir ki, düşman onu katletmekle gerçek amacına ulaşamadı. Zira, onun öğretisi ve adı etrafında kümelenen on binler

hem onu ve hem de partisini yaşatmayı kuvvetle, bilinçle ve inançla sürdürüyorlar. Ne ki, aradan geçen kırk yıl sonra bile onun adı sınıf düşmanlarınca korkulu rüya olmayı sürdürüyor. Onun adını ananların ve bu ada sempatiyle bakanların ve bu ada övgüyle yaklaşanların hala mahkemelerde onlarca yıllık ceza tehdidi altında yargılanıyor olması, Kaypakakaya adına duyulan sonsuz korku değilse nedir? Bu korku haklı ve yerindedir. Çünkü O, geleceğı ve devrimi temsil ediyor!

Yoldaş Kaypakakaya'nın düşman karşısındaki tutumu, sonraki kuşaklar üzerinde son derece büyük etki yaratacak ve, O, Türkiye devrim panteonunda salt komünist görüşleriyle değil, ama aynı zamanda "ser verip sır vermezliğin" yıkılmaz abidesi olarak da yer alacaktı. Onun, ölümünün ardından geride bıraktığı "direniş geleneğı" Partimizin ve Türkiye devrimci hareketinin onuru ve sembolü olmayı sürdürüyor.

Sorgu'sunda şunları söyleyen oydu: "Esasen biz komünist devrimciler, prensip olarak siyasi kanaatlerimizi ve görüşlerimizi hiçbir yerde gizlemeyiz. Ancak örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde bizimle birlikte çalışan arkadaşlarımızı ve örgüt içerisinde olmayıp da bize yardımcı olan şahıs ve grupları açıklamayız. Kişisel sorumluluğum açısından gerekeni zaten söylemiş bulunuyorum. Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım."

Aldığı darbe karşısında ağlayıp sızlamayan, tam aksine devrim davasına sonuna dek bağlı bir komünistin, yoldaş Kaypakakaya'nın bu tutumu, bir kez yenildiğı alana girmekten korkarak devrimden yüz çevirenlere, devrime kara çalanlara esaslı bir şamar gibidir.

Bu tutum, baş eğmez tavır, Sorgu'sundaki bu duruş, her devrimci ve komünist için, partimiz TKP/ML için yol gösterici bir işaret levhası olarak kalmaya devam edecektir.

KAYPAKKAYA YOLDAŞIN ULUSLAR ARASI KOMÜNİST HAREKET İÇİNDE DURDUĞU YER

UKH içindeki "büyük saflaşmada" Kaypakakaya'nın tuttuğı mevzi, onun kalıba dökülmesinde, görüşlerinin güçlü ve etkili olmasında ve de komünist kimliğinin şekillenmesinde fevkalade öneme sahipti. Bu mevzileniş, Partimiz TKP/ML'nin sonraki gelişmesi üzerinde, 41 yılı bulan devrim yürüyüşü üzerinde derin etkiler yapmış, komünist iddia ve inancının da öz suyunu oluşturmuştur.

Hiç şüphesiz ki, bu saflaşmanın, bu ideolojik ve siyasal mücadelenin merkezinde bulunan temel şey, Marksizm mi, revizyonizm mi sorunu idi.

Kaypakkaya, dünya ölçeğinde modern revizyonizmle Marksizm-Leninizm temsil eden Mao önderliğindeki ÇKP arasında süre giden büyük ideolojik kavgada, Kuruşçev-Brejnev revizyonizmine karşı tüm kesinliği ve keskinliğiyle açıktan cephe almış, bu büyük saflaşmada ÇKP'nin yanında saf tutarak Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un teorisiyle çizilmiş güzergâhı temel almıştır.

Partimizin kurucu ve kuramcısı yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın tuttuğu bu yol, partimizin temel-teorik hattının çizilmesinde büyük ehemmiyette bir çıkış noktasıydı. Başka şeyler bir yana, bu saf tutuş, partimizin çapı, derinliği ve diriliğinin de mayası olmuştur. Şüphesiz ki, bu açık ve kesin tutum, partimizin komünist kimliğinde yaşamsal bir rol oynamış; onun politik-askeri-örgütsel hattının şekillenmesini büyük oranda besleyen kaynak rolü görmüştür.

Yoldaş Kaypakkaya'nın UKH içinde durduğu yer, Kruşçev'in sahte komünizmine aldığı cüretli tutum, partimizin dayanıklılığının da gücünü oluştura gelmiştir. Bu cüretli tutum, devrim ve sosyalizmin görevleri üzerine güçlü bir ışık tutmuş ve partimiz, yıllarca, bu ışıktan güç alarak birkaç on yıllık sınavdan başarıyla çıkabilmiştir.

Şurasıapaçıktrki, partimizin şimdilerde temsil ettiği Marksist Leninist Maoist ideolojik kimliğinin dokusu, yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın bu saflaşmada dayandığı temel taban üzerinden MZD'nin sonucu olarak örülebilmiştir. Zamandaşları, bu büyük saflaşmada ya tutum yokluğu içine girdiler, ya ara yol izleyerek Mao'nun Kruşçevin sahte komünizmine karşı vuruşa vuruşa oluşturduğu Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattına yabancı kalarak ondan öğrenmeye yan çizdiler.

Kaypakkaya'nın önemi, Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki bu ideolojik saflaşmada hiç tereddütsüz, yerini, M-L'i savunan ÇKP'den yana belirlemesidir. İçinden çıkıp geldiği TİİKP'i, "Uluslar arası planda, dünya komünist hareketiyle modern revizyonistler arasında ortacı bir tutum" takınmak ve MZD'nin "özünü bir kenara" bırakmak ve de "Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tecrübeleri"ni yadsılamakla eleştiriyordu.

Şüphesiz ki, bu tavır alış, bu ideolojik-politik mevzileniş, onu ve öğretisini günümüze taşımada büyük ehemmiyette bir duruş, ve, partimizin sonraki gelişmesi için sağlam bir temel oldu. Kaypakkaya adının dayanıklılığının ideolojik gücü de buradan gelmektedir.

GÜNÜMÜZ AÇISINDAN KAYPAKKAYA'NIN ÖNEMİ

Zamanın sınavında test edilen görüşleriyle Yoldaş Kaypakkaya, ölümünden kırk yıl sonra da partimiz TKP/ML açısından önemli ve vazgeçilemezdir. Bu önem, salt partimiz açısından değil, Türkiye devrimci hareketi ve proletaryanın başarılı bir devrim yürüyüşü için de böyledir.

Proletarya ve bağlaşıkları için, ezilen, sömürülen ve sefaletle itilen halk kitleleri için daima kurtuluşu, özgürlüğü ve bağımsızlığı temsil eden bu ad; aradan geçen bunca yıllık zaman sonra hala burjuva-feodal faşist devlet için korkulu bir rüya, öğretisi ise sınıf düşmanlarının kafalarında çalan devrim çanıdır. Devrim ve sosyalizmle birlikte anılan bu ad, geniş emekçi yığınların yüreklerinde hak ettiği saygınlığı ve sevgiyi her daim korumuştur.

Peki öyleyse neydi, günümüz açısından yoldaş Kaypakkaya'nın önemi?

Hiç kuşkusuz ki bu önem, her şeyden önce ve esas olarak yoldaş Kaypakkaya'nın genel olarak devrimin en parlak silahını temsil ediyor olması, özel olarak da onun Türkiye devriminde devrimci bir maya rolü gören teorik perspektif bütünlüğü, ideolojik-siyasal çizgisindeki derinlik ve zenginliktir. Bu görüşler, 21. yüzyılı kucaklamada eşsiz bir anahtar, devrimi kazanmada gerçek bir pusuladır. Bu öğretiler, kendi dermansızlığını devrime bulaştırmak isteyenlere; dönklere, tasfiyecilere, revizyonistlere, devrimsiz de olabircilere ve de inanç tükenişine karşı devrimci bir volkan püskürmesidir. Bu görüşler, reformizme karşı devrim konağını temsil etmektedir.

Şüphe yoktur ki, 21. yüzyıl, ancak, 20. yüzyıl devrim deneyimlerinin, görelî geriye dönüşlerin sonuçlarının yetkinleştirdiği teori üzerinden kazanılabilir. Apaçık ki bu da ancak milyonların on milyonların muzaffer devrim yürüyüşleriyle kanıtlanmış Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un işçi sınıfının çıkarlarının cisimleştiği ideolojik çizgide yaşayan gerçek halini alabilir. Bu çizginin Türkiye toprağındaki yegane temsilcisi ise, UKH içindeki büyük saflaşmada tuttuğu mevzi ile yoldaş İbrahim Kaypakkaya'dır.

Sermayenin dinmek bilmeyen krizinin kapitalizmin tüm çelişme ve uzlaşmazlıklarını bütünüyle açığa vurarak sistemi kaos ve keşmekeşe sürüklediği girilen dönemde devrim ve sosyalizme olan gereksinim kendisini kuvvetle hissettiriyor. Türkiye devrimine sunduğu seçenekle yoldaş Kaypakkaya'nın görüşleri ise, devrimi ve geleceği kazanmanın hareket noktası olmayı sürdürüyor. Şurası bir gerçektir ki, yoldaş Kaypakkaya'nın yıllar önce ortaya koyduğu "ilkesel temeller"le öz suyuna

kavuşan partimiz TKP/ML ise, proletaryanın yegâne komünist örgütü olarak bu gereksinime tek yanıtıdır. Ülkemiz toprağındaki tüm toplumsal ve siyasal deneyimler göstermiştir ki, uzun süreli savaş stratejisi üzerinden halk-gerilla savaşına dayanmayan ve bu savaşı kitlelerin ateşi içinde büyütmeyen hiçbir devrimci girişimin başarı şansı yoktur.

Kuşkusuz ki partimizin ve onun önderinin günümüzdeki önemi salt Türkiye devrimine sunduğu devrimci seçenek ya da bize verdiği bütünlüklü devrim teorisi açısından değil, ama aynı zamanda on yıllardır kanayan bir yara olarak ve çözüm bekleyen Kürt ulusal sorununa daha 42 yıl önce getirdiği çözüm reçetesiyle de büyük önem taşımaktadır. Öte yandan şimdilerde giderek ipliği pazara çıkan ve kimi güçlerin salvo atışlarına tabi tutulan resmi statükonun parlak silahı Kemalizm'in onun tarafından daha 1970'lerde hurdaya çıkarıldığını kim unutabilir ki.

O, devrimi ve sosyalizmi, direngen ve direşkenliği, umudu ve geleceği temsil ediyordu.

Onun teorisini, cüret ve kararlılığını kuşanarak, onun geride bıraktığı en büyük miras olan partimiz TKP/ML öncülüğünde devrimi söküp alacak ve sökecek şafağı varacağız. Komünist iddia ve inancımızla, 41 yıllık denenmiş komünist kimliğimizle buna muktediriz.

Buradan kuvvetle ve avazımız çıktığı kadar haykırıyoruz ki; yoldaş, senin partinin kadrosu, üyesi, sempatizanı ve taraftarı olmaktan daha büyük bir onur yoktur bizim için. Sana söz veriyoruz ki, bugüne dek olduğu gibi, bu partinin adını yüce tutacak, onu titizlikle koruyacak ve onunla geleceği ve devrimi kazanacağız! Sana söz veriyoruz ki, ruhumuzda kuvvet ve cesareti tutuşturan adınla bütünleşen öğretinle burjuva-feodal faşist devleti alt edecek ve, yeni topluma açılan kapıyı mutlak biçimde fethedeceğiz.

Adınla gururlandık, partinle onurlandık, öğretinle aydınlandık!

Şan ve şeref olsun bu adın arkasında yürüyenlere! Şan ve şeref olsun onun partisi etrafında saf tutanlara! Şan ve şeref olsun onun öğretisiyle devrim yürüyüşünü sürdürenlere!

★Partimiz TKP/ML'nin Kurucusu-Kuramcısı-Önderi Yoldaş İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür!

★Seni Kalplerimize Gömdük!

★Yaşasın Halk Savaşı!